ПРИХВАТИЛЕ СУ ИСЛАМ КАО КРАЉИЦА БЕЛКИСА

[Српски – Serbian – صربي]

Ениса Агановић

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿أسلمن كما أسلمت بلقيس﴾

« باللغة الصربية »

أنيسة آغانوفيتش

2014 - 1436

IslamHouse.com

Уводна реч

У име Бога Милостивог Самилосног

Захвала Богу, Господару светова, нека су Божији мир и благослов на Мухаммеда, његову часну породицу и племените следбенике. Поштовани брате и цењена сестро,

Ес-селаму алејкум ве рахметуллахи ве беракатуху! (Нека су на вас Божији мир, Његова милост и благослов)

Желиш ли поћи са мном на једно дивно путовање, да ти испричам о њима, о њиховим животима, о њиховом поновном рађању, о њиховом проналаску истинске среће и задовољства? Ако си спреман/а, кренућемо заједно, уз Божију помоћ. Причаћу ти, а и оне ће ти причати, како је све почело. Надам се да ће ти бити лепо на овом путовању. Мени је било. Дивно сам се осећала слушајући њихове приче. Сваки пут као да сам била ту, са њима, да осетим Божију милост.

Једном приликом, када сам била у Сарајеву, присутне сестре из Босне су углас питале:

„Како то да у сред Београда неко почне да верује и буде истински муслиман или муслиманка? Једна сестра је одговорила: „Зар се чудите Божијој милости? Па и ја сада постављам питање: Да ли нас још увек чуди то да Бог може упутити некога усред Београда? Бог, заиста, све може и Он је милостив.

На наредним странама следе приче сестара које су живеле у Београду и Србији, под другим именом или начином живота« Ауторство појединих прича је њихово, а друге сам реконструисала на основу наших разговора. Оне су некада биле нешто потпуно друго, али Бог је дао да приме ислам и да преузму еманет (завет) који им је Он, Милостиви, дао. Преузеле су, издржале су, очуваће га - уз Божију помоћ.

Хвала Ти, Милостиви! Бог је највећи!

1. 5. 2010. године, Зеница

Ениса Агановић

Реч рецензента

У име Бога Милостивог Самилосног

Хвала Узвишеном Богу Који даје Упуту ономе коме Он хоће! Искрено се надамо да ће сви они који прочитају ове приче, схватити да Бог упућује робове, које жели почастити уласком у Рај. Вера ислам се није ширила сабљом, него лепом речју и примерима који осветљавају заборављену димензију повратка Узвишеном Богу кроз непрестано трагање за Њим, као и сведочење веровања у оно с чиме је послан Мухаммед, нека су Божији мир и благослов над њим, што су оне и учиниле.

Узвишени каже:

Реците: "Ми верујемо у Бога и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Авраму, и Ишмаилу, и Исаку и Јакову, и унуцима, и у оно што је дато Мојсију и Исусу, и у оно што је дато веровесницима од Господара њихова; ми не правимо никакве разлике међу њима, и ми се само Њему (Богу Једином) искрено покоравамо. (Кур'ан, поглавље „Имранова породица“, стих, 84)

Ове жене су само знакови Божије моћи. Његове љубави према њима и свима нама, да нам кроз пример њихових живота покаже величину Упуте и разлог истинског трагања за правом вером. Доказ за ово налазимо у речима Свезнајућег Бога:

Ономе кога Бог жели да упути, Он срце његово према исламу орасположи а ономе кога жели да у заблуди остави, Он срце његово стегне и уморним учини као кад чини напор да на небо узлети. Ето тако Бог оне који не верују без подршке остави. (Кур'ан, поглавље „Ел-Енам“, стих, 125)

Ово је прва књига Енисе Агановић. Надамо се да ће имати широк пријем и да ће бити подстрек свима који желе успех. Упућујемо молбу Узвишеном Богу да им свима из Својих ризница припреми велику награду, која их чека након свега што су прошле. Верујемо да ће сваки од читаоца моћи барем у једној од прича, да нађе себе и да ће да подели сузе и радост с актерима.

Белкиса, краљица од Сабе

Да ли знамо ко је Белкиса? Једни је зову тако, а други Белкида. У свету је позната као Краљица од Сабе. Инспирација за наслов дошла је из приче ове храбре и грациозне краљице, која је пре примања ислама обожавала Сунце. Схвативши Истину, заједно са својим народом, покорила се Богу и постала Његов одани роб. Приповести из ове књиге подсећају на њену причу. Оне нису сасвим идентичне, то не могу ни бити, јер је свака прича посебна. Ипак, проналажење Истине им је заједничка нит. Белкиса је била у тамном свету. Изашла је из њега Божијом милошћу и постала је пример генерацијама. Њена грациозност је почела покајањем и примањем исправне вере…

Између атеизма и Истине

Она је некада, пре нас, корачала улицама Београда величајући Бога. На неки начин ми се чини да је поплочала пут нашим корацима.

Друже Тито, ми ти се кунемо...!

Таква идеологија ми се онда, а и неколико година после, чинила идеалном. Људи су радили, напредовали. Били смо поносни на породице, државу и народ. Ученици су били марљиви и полетни, а младост је била испуњена жаром слободе. Тада нисам ни слутила колико ми је зла, као и мојим родитељима, нанела управо та идеологија. Било је ту и добрих ствари, које и дан данас памтим са осмехом. Није ме било стид што волим да учим и напредујем. Тада ми се нико није смејао, а данас се исмејавају сваком успешнијем детету.

Обожавала се материја, људи. Тешко је било испливати из свега тога. Много тешко.

Живела сам у Босни где је таква идеологија превладавала. Ислам је био неважан. Наставила сам да растем с таквим навикама убеђујући себе у истинитост: Колико је зла и несрећа у свету? Нема правде! Како то да не постоји правда? Тим мислима сам оповргавала теорију постојања Правденог Бога. А с друге стране, потврђивала ону на коју сам била навођена.

На прагу зрелости, у тинејџерским годинама, почео је да се мења мој став о томе ста сам и одакле долазим. Ко управља нама и где је правда? Зар је толико сиромашних и гладних у свету? А с друге стране, толико богаташа? Како ће сиромашни бити искупљени? Мора да за њих постоји нека правда на Другом свету. Ко нас је створио и зашто? Много питања, а већ су се наметали идеолошки одговори. Да ли су исправни? Никако да се сложе с разумом и мојим осећањима.

Почела сам да се интересујем за исламску литературу, пошто ми је била најближа. Моје друштво се разликовало од уобичајеног. Некако смо увек били зрелији и размишљали смо о свему на специфичан начин. Међу нама је било истраживача,

међу којима сам била и ја, али сам то дуго крила. Нико из породице није знао.

Причала сам са свима о религији. Коме год сам могла, постављала сам разна питања. Ишла сам, чак, и у цркву. Сваки пут сам постављала хришћанима нова питања. Једноставно, за мене та прича није „пила воду“. Хришћанство и тројство су моме срцу били веома страни и нелогични. У нашем друштву је било религиозних хришћана и муслимана. Шта их је то учинило религиознима?

Желела сам да истражујем. Пошто се нисам проналазила у хришћанству, почела сам да читам о Хиндуизму и Далај Лами. Убрзо сам схватила да су ми и та учења страна. Почео је мој контакт са исламом. Још увек сам се помало двоумила око хришћанства. Једно вече, пресудно за даље кораке, пропустила сам заказани одлазак у цркву. Осетила сам да је то Божији знак.

Сама прича о религији је, на неки начин, била табу тема у нашој околини. Највећи нагласак је стављан на приче о исламу. Вероватно због тога што је ислам најчистији, па би они који би почели улазити у њега били у потпуности посвећени томе, па је то за неке било одлажење у крајност.

Читала сам књиге Мустафе Махмуда. Једна од најомиљенијих књига ми је била „Чујем шум, пријатеља не видим“, чувеног учењака Хасана ел-Басрија. Ове књиге сам чувала као најдражу тајну и највеће богатство.

Први намаз (молитва). Џамија Магрибија на Марин-двору, Сарајево. Био ми је то најдражи намаз. Нисам знала изговарати пуно тога, али дивна осећања су ме обузимала. Схватила сам стварну суштину овог дивног богослужења. Мислим да је то била најскрушенија молитва у мом животу. Пала сам на сеџду (ничице) и схватила да сам муслиманка, која је покорна Узвишеном Богу.

Оно што сам себи почела говорити након прве молитве, односило се на рутину и традицију коју неки људи практикују у вери. Помислила сам да ово не сме да ми постане рутина и наметнута навика. Ако сам заиста спремна и срећна због тога, онда треба да прихватим овај позив.

Месец Рамазан сам постела кришом. Моји родитељи нису примећивали да ми се нешто чудно дешава. Било је пуно искушења која су наилазила како сам почела да практикујем ислам. Некако сам била усамљена и често чудна другима. Надала сам се

да ће се то ускоро променити и да ме тамо негде чека бар једна сродна душа. Још један странац.

Крила сам се, скривала књиге које сам толико волела. Никако да се одвојим од њих. Ипак, не може се цели живот крити ислам.

Наступио је страшни рат у Босни. Морали смо да избегнемо. Где? У Србију. Морамо ићи. Пут је ризичан, али нема назад. Носим са собом пуно туге и страха. Без исламских књига нисам могла. Понела сам их. И то преко српске границе. Мајка их је пронашла у Београду. Није могла да верује. Била је љута што сам то урадила. Али нисам могла да их не понесем, јер су оне биле део мене.

Мој живот у Београду, тих деведесетих, био је чудан а у исто време и занимљив. Нисам се добро сналазила у новој околини. Била сам, због својих уверења, поново странац. Дуго сам крила да клањам (обављам молитве) и да практикујем Ислам.

Треба пронаћи Бајракли џамију. Ратне године, мржња, а ја усред Београда тражим џамију. Колико снаге и воље је требало за тако нешто. Морала сам да је пронађем. Знала сам да ћу ту, у Божијој кући, пронаћи мир и заштиту.

Почела сам да студирам и пронашла ново друштво. То су биле две особе које су такође примиле ислам.

Наше дружење је било пуно дивних тренутака. Тако је лепо кад се дружите са неким истих погледа, а све то усред Београда. Тешко је било пронаћи некога таквог. Елхамдулиллах (Хвала Богу)! Често смо се налазили и сатима причали. Сећам се, осећали смо да је цео Београд наш. На Славији је било наше место окупљања. Одатле смо кретали у шетњу. Маштали смо да практикујемо ислам у потпуности. Били смо слободни што смо муслимани а, с друге стране затворени што не можемо у потпуности да проводимо своју дивну веру.

Једна од карактеристика Београда јесте доза слободе. Та слобода се односи на могућност ширине у образовању и проучавању. У Народној библиотеци, читала сам превод Кур'ана као и Сахихул-Бухари (Збирка казивања Божијег Посланика Мухаммеда, нека су Божији мир и благослов над њим). Пошто књиге нису смеле да се износе, тамо сам водила белешке. Трудила сам се да све хадисе (казивања) научим и применим.

Често сам се осећала као заробљеник, али када се сада сетим тих тренутака, од среће бих заплакала. Како је Бог (на арапском Аллах) Мудар и Милостив. Даје нам да Му паднемо на сеџду (ничице), скрушено, у разним околностима. Ех, кад би ми опет дао да будем у Београду, да се опет борим за своју веру, онако снажно и искрено. Била је велика храброст одлазити покривена на факултет. Чак ми се једном приликом десило да ми је колега пришао и да ми је рекао да не требам да се стидим уколико имам велике уши или ако сам можда клемпава.Након одређеног времена, упознала сам и свог садашњег супруга. За мене је био спас, у сваком погледу, да се венчамо. Имали смо много заједничких интересовања. Он је био усамљен у Београду и требала му је подршка. Било је то скромно венчање. Са својим супругом сам још више напредовала у исламу. Било нам је тешко да издржимо у Београду, због провокација.

Када је завршио студије, отишли смо у његову домовину. Ту смо провели неколико година. Добили смо, хвала Богу, децу и одгојили смо их у исламу. Затим смо се вратили у моју домовину, Босну. Сада смо ту настањени.

Радо се сетимо Београда, тог чудног, а у исто време, и јединственог осећаја. Волела бих да свратим и видим како је тамо, како се живи, како је стари џемат (група). Да се заувек вратим - не верујем да бих могла да издржим.

Аллаху мој, учини моју причу корисном! Дај да Београд заблиста бајраком Истине и људима који ће га, као некада, улепшати исламом (исправном вером и правдом)!

Умму Кулсум

Сан

Нисам очекивала да ћу је икада упознати, али је писање ове књиге био повод за то.

Рођена сам, као и многи у то време у комунистичкој породици. Отац, војно лице, није дозвољавао, чак, ни да ме мајка одведе у цркву. Међутим, она је то кришом радила. Код нас се није славио ниједан верски празник, јер „не доноси поп плату", већ отац. Баке су ми, наравно, причале шта су знале о Богу, а мене је то много занимало. Сећам се да сам их, са пет година, питала где је човекова душа, да ли могу да је видим ако широко отворим уста и како она излази из човека када он умире. Увек ме је то занимало.

Када сам имала осам година, пукло ми је слепо црево. Укупно стотину и четири сата, вођена сам погрешном дијагнозом лекарке која је мислила да имам тровање, а ја сам полако умирала од надолазеће сепсе.

Хвала Богу, па затим ажурности моје мајке, оперисана сам дословно пар сати пред наступање потпуне сепсе. На операцији сам доживела шок. Срце је стало скоро минут. Наступила је дводневна кома и борба за живот. Лекари су ми давали добре шансе, али се нисам будила пуна два дана. Све то време сам живе- ла негде другде. Сећам се као да је јуче било. Био је то пролазак мог живота као кроз неки етер. Гласови анђела, велика бела светлост, осећај мира и прелепа цветна пољана. Не могу вам описати ту лепоту. Када сам после неког времена причала мами о томе, она је плакала. Рекла је: „То је било твоје место у Рају, али још ти није време да умреш“.

После пар дана, пробудила сам се из коме, полако се опоравила и заборавила на све то. Расла сам срећно и безбрижно, као да се ништа није догодило.

Са петнаестак година опет сам почела да се интензивно интересујем за веру, да идем на црквене борове и да узимам литературу о Хришћанству. У мом родном граду нема муслимана, тако да је Хришћанство било једина вера којој сам могла да се окренем. Међутим, овог пута нешто није ишло како треба. Нисам могла да саберем да је један три, а три једно. И тако, многе ствари су ми само биле још више

конфузне, никако јасније. Кад сам им постављала питања, одговор је био да морам да верујем не преиспитујући се стално. Вера је ствар уверења и убеђења, а мени је то личило на слепо веровање. Дакле, била сам хришћанка, полу-практикант, полу-верујући. Нисам знала у шта да верујем! Један дан ми је све изгедало нормално, други нелогично.

Онда сам почела да читам о будизму, затим о зен-будизму, јудеизму и тако редом. Све то време нисам била ни крштена. Са скоро пуних осамнаест година, требало је да на годину дана боравим на размени ђака у Америци. Плашила сам се да одем далеко, а да нисам крштена, сматрајући да ће ме тако Бог штитити. И онда сам се, на своју иницијативу, крстила у цркви, мисливши да ми то треба како бих била заштићена. Па, нисам знала.

У Америци сам провела не једну, већ три године. Због лоших финансија и немогућности да студирам у Србији наредне године, одлучила сам да останем и да окушам срећу тамо.

Остала сам све до јуна 1995. године. Радила сам, финансирала сам саму себе и полако сам студирала. Међутим, превелики притисак средине, лоше друштво, наркоманија, алкохол и сви облици

лошег понашања оставили су лош утицај на мене. Посебно што сам била без родитеља и чврстих узора. Али, хвала Аллаху (Богу) Узвишеном, брзо сам се пренула и схватила да морам назад. Пошто сам желела да нађем нормалан пут и да завршим школу, морала сам да побегнем од људи који су желели да будем као они. Хвала Богу, нисам поклекла, а била сам толико пута близу. Не дао Бог никоме!

Вратила сам се кући промењена, нервозна, нестабилна, незнајући шта и како да наставим да студирам. Наравно, наш образовни систем није хтео да призна моје две године студија у Америци. Морала сам све из почетка. Желевши да упишем психологију у Београду, завршила сам на педагогији у Приштини. Годину дана тешке депресије. Прешла сам следеће године у Београду. Прва година солидна, друга такође, трећу сам пала. Почела сам све мање да учим, а све више бескорисно да проводим време. Тако је било скоро две године. Била сам као изгубљена. Тражила сам смисао живота. Нисам га више проналазила ни у науци коју сам волела, нити у друштву са којим сам излазила. Све би ми брзо досадило. На веру сам потпуно заборавила, у цркву сам одлазила само када би ми било тешко. И то је све. Тежак период.

Долази 2000. година. У то време упознала сам доста студената из арапских земаља, али с једним сам се посебно дружила. Од њих сам сазнала неке основне ствари о Исламу, мени до тада скоро потпуно непознате, уколико се изузму предрасуде које сам имала као и већина људи на овим просторима. Дружили смо се месецима. Већ после месец дана познанства, тај пријатељ ми је причао о могућем браку. Тако нешто ми је звучало невероватно, јер сам мислила да се човек мора са неким дуго забављати, или бар познавати, да би могао да гради заједничку будућност. Али, признајем, прича о браку са муслиманом још више је побудила моју знатижељу да сазнам што више о тој вери.

Наступио је Рамазан, крај 2000. године. Он и његови другови посте, клањају заједно, иду на ифтаре (вечере након поста). Мени је све то било ново искуство. Маша-Аллах!

Искрено, завидела сам им на намазу. Како само падају ничице и додирују челом тло и како се предано моле Богу! Нисам знала да се тако молим. Онда сам кренула супротно, почела сам сваки дан да идем у цркву и пробала да се молим, али ми срце није било тамо, тако да сам почела да се радозналије распитујем

о исламу. Они, његови другови, срећни су ми налазе литературу.

Почела сам да читам превод Кур'ана, а после тога све више да читам и истражујем преко интернета. Тражила сам неке друге пријатељице, муслиманке, не би ли ми оне, као жене, лакше приближиле ислам.

У то време, хвала Аллаху, он се вратио у Либију. Нисам га видела неколико месеци. Мени је то дало сасвим довољно времена да се посветим новој љубави, Исламу и истраживању Божије вере. О како сам била срећна што сам пронашла нови жар, нови сјај, ново светло на дну тамног, дугог тунела. Нова нада за мене и спас моје душе која је годинама вапила за Истином, а заправо јој је била све ближа.

У међувремену, стопирала сам студије и почела сам да радим у једној преводилачкој фирми. Упознала сам се са једном сестром, Либијком. Она је имала времена да ме упућује у веру, хвала Аллаху. Била сам чест гост у њеној породици. Узимала сам исламску литературу и сатима смо причале. У међувремену се та моја потрага за знањем сваким даном и сваким минутом повећавала.

Дошао је Рамазан 2001, године. Хтела сам да постим, да бар пробам. Казали су ми пошто нисам муслиманка, не вреди, немам награду код Бога за то, само гладујем. Ма нико ме није спречио, испостила сам половину Рамазана. Само Бог зна да ли је било исправно или не, али, ето, било је у Његово име.

Мој пријатељ је, затим, дошао у Београд на пар дана како би завршио дисертацију. Видели смо се у пар кратких наврата. Саопштила сам му да желим да примим Ислам. Био је то велики шок за њега. Рекао је да је срећан и предложио ми је да мало причекам. Да треба да дам себи времена и да сазнам још више. Треба да се преиспитам због кога то радим. Он је желео да ме ожени, али ме је молио да не пређем на ислам тада, због мојих родитеља. Никада неће прихватити да се удам за муслимана, а још и да им кажем да сам муслиманка. Марама, ислам, муж Арап. Полако, требала сам да удахнем. Али, то ме није поколебало. Растали смо се као два најбоља пријатеља, уз обећања да ће све, инша- Аллах (ако Бог хоће), бити у реду , само се не зна када. Казао је да морам да будем стрпљива.

Наступила је и 2002. година. Јануар, јако хладна зима код нас у Београду. Почели су моји

кошмари. Сањала сам да умирем и да ме закопавају као хришћанку, за мене нема Раја. Како? Не смем то да дозволим. Звала сам сестру Халу и инсистирала сам да пред њеном породицом примим ислам, да ми они буду сведоци. Међутим, она и њен супруг су ми казали да сачекам још мало.[1] Ово је трајало пар седмица. Агонија и кошмар су се понављали.

У то време сам прочитала књигу Мухаммеда Асада „Пут у Мекку“. И то је био крај. Окупала сам се детаљно, обукла чисту одећу, узела Кур'ан у руке, клекла на сеџаду (простирку) и изговорила Шехадет (сведочење да нема другог Бога осим Аллаха, и да је Мухаммед Божији роб (слуга) и посланик). Ујутру, већ после сабаха (јутарње молитве), назвала сам Халу и рекла сам јој да се хитно морам видети с њима тог дана. Не сутрадан.

Отишла сам њима, 22. јануара 2002. године, око Икиндије (после подне) и казала сам им да сам

[1] Ово је неисправно разумевање вере од стране оних који мисле да треба да се сачека са примањем једине исправне вере – Ислама. Јер особа може да умре, пре него што посведочи да је само Један Бог и да нема сличног и да Исус није Божији син већ да је посланик и да је Мухаммед последњи у низу Божијих посланика, а тиме и да заслужи вечну патњу у Паклу након смрти...

дошла да изговорим Шехадет. Дужност им је била да ме приме. Нисам желела да умрем као неверник. Аллах зна мој нијет (намеру). Замолила сам их да ме више не спречавају. Спремна сам!

Убрзо су ми нашли гардеробу, (била сам у тесним фармерицама, ајме мени!), мараму, покрили су ме и казали ми: „Хајде, слушамо те“. И тада, као највећа радост и као највећа туга, све емоције у једном, а срце хоће да искочи из груди. Као нешто најлепше на читавом свету. Дрхтавим гласом сам изговорила по први пут пред сведоцима: „Ешхеду ен ла иллахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху (Сведочим да нема другог истинског Бога вредног обожавања осим Аллаха и сведочим да је Мухаммед Његов роб и Посланик).“

Почела сам да дрхтим. Све је изашло из мене. Све оне године трагања, патње и боли, свега што се нагомилало. Хтела сам да летим, да их све љубим, да им кажем колико је мојој души сада лако. Мој Аллаху, те благости, те милости! Неописива срећа! Да сам могла, попела бих се на врх Београђанке и свима наглас рекла, као Омер ибн Хатаб: „Ја сам муслиманка, дођите да будете срећни као и ја“.

Клањала сам свој први намаз (молитву) у џемату (скупа заједно). Акшам (време након заласка сунца). Диван осећај. Онда сам одмах морала да кренем кући, како ме не бих ухватио касни мрак.

Пуно тога се дешавало у мом стану у том периоду. Мењала сам се из дана у дан. Наредних пар дана, клањала сам гледајући из свеске. Намази су били спори, често намерно прекидани гласном музиком, упадима у собу. Али, како је пролазило време, више сам јачала у вери.

Наравно, родитељима још ништа нисам говорила. У фебруару, те године, морала сам да одем кући. То је била јако тешка седмица. Морала сам да клањам кришом, не знајући ни где је Кибла. Али, Божјом вољом, скупила сам снаге и саопштила сам најмлађој сестри да сам примила Ислам.

Казала сам јој да треба да ми помогне јер морам да клањам пет намаза (молитве), а тешко ми је било да их све спајам ноћу. И тако, једног поподнева, она је „чувала стражу“, док сам ја клањала. Када сам завршила намаз, пронашла сам је уплакану. Било је много питања, али и разумевања. Зашто ово, зашто оно? Дала ми је подршку, да је Бог упути на Прави пут! Упозорила ме је да родитељима не причам ништа

док не буде право време за то. Вратила сам се после недељу дана у Београд.

Одлучила сам да први пут одем у џамију. Отишла сам, опет око Икиндије (време на средини између подне и заласка сунца, односно, када сенка неког предмета порасте за једну дужину предмета). Нисам знала да су тога дана имали неко предавање за омладину, пропустила сам намаз, чекајући испред џамије.

Пред Акшам, групица људи је полако излазила из мале медресе (школе). Улазили су у џамију. Следила сам их обучена у дуго одело, широке панталоне и мараму. Поставили су се они у сафф (ред), ја сам била са стране. Казала је једна сестра: „Дођи близу“. Повукла ме је топло к себи и поставила ме право. Осетила сам њену топлоту и благост. Почели смо да клањамо, а ја сам дрхтела као да сам хтела да умрем. Када се завршио намаз, ја сам се опет мало удаљила. Оне су биле радознале, почеле су да ме испитују одакле сам, и још што шта. После пар минута, изустила сам да сам недавно примила ислам и да сам нова, као и да ми је први пут да сам у џамији. Сестре су почеле да доносе текбир (да величају Бога речима: Аллах је највећи!), а затим је дошла још једна

сестра, која нам је испричала да је пре годину и по примила ислам. Сви су почели да плачу.

Отишла сам кући то вече и схватила сам да нисам сама. Има нас још. Хвала Аллаху! Не могу вам описати како сам се тада осећала. Само Аллах Узвишени зна како је моје срце скакало!

Тако сам проширила муслиманки круг око себе. Све више сам учила од њих. Маша- Аллах, све су сестре биле на месту и све су хтеле да помогну. После моје прве посете џамији, када сам их упознала, почеле смо редовно да се чујемо и виђамо. Врло брзо је ова мала, али јака, групица почела да се окупља, најчешће у студентском дому. То је било време мог интензивног учења о исламу и животу муслиманке. Састајале смо се бар једном недељно, а по потреби и чешће. Кад год је некој сестри била потребна помоћ, договарале смо се како да јој помогнемо, било да је у питању финансијска или нека друга врста помоћи. Сећам се, једном приликом је једна од нас била јако болесна и сестре су се организовале, отишле су код ње кући, помагале јој око спремања хране и око чишћења стана.

У току мог боравка у Београду, састајале смо се и спремале смо предавања на разне теме. Сваке

седмице је било неко ново предавање. После тога бисмо имале дискусију, да видимо како смо све то разумеле. Неколико пута смо биле гошће у Сарајеву. Тако смо упознале доста сестара Арапкиња које живе у Босни, као и једну дивну сестру из Ирака, Умму Махмуд. Пуно сам научила од ње. Искрено, никада нисам имала такав џемат, нити по одласку у Босну, нити после тога.

Мојих сестара се увек радо сећам, молим за њих, да им Узвишени Бог, подари свако добро. Додуше, понекад ми толико недостају да ми се плаче када их се сетим, али на добро. Борити се за Ислам с њима у Београду, била је права част! Да их Бог сачува и подари им Џеннет (Рај)!

Моја гардероба се променила, ставови такође. Све је полако долазило на своје. У пролеће је допутовала моја мајка у Београд и остала пар дана с нама. Одлучила сам да јој тог дана откријем своју тајну. Било ми је много тешко и нисам знала како то да учиним, али мајка је мајка. Три дана сам се мучила да јој кажем и све сам кришом клањала. Једног дана, ставила сам мараму пред њом и казала сам јој: „Мајко, ја одох да клањам, а ти после дођи у собу да причамо“.

Мајка је плакала, не знам да ли од туге. Вероватно. Ипак ме је загрлила и рекла да ако сам ја срећна и она је. „Помоћићу ти, никада одмоћи“, казала ми је.

Тог лета нисам хтела да идем кући. Завршио се семестар. Одлучила сам да одем у Сарајево. Отишла сам са још једном сестром, наводно на седам дана. Тамо сам добила понуду да преко лета радим у једној организацији. Тако бих у исто време могла да предајем Енглески, да учим о исламу и да будем са муслиманима. Родитељи су пристали. Остала сам скоро читаво лето. Добила сам пуно исламске литературе, чак две породичне библиотеке. Завршило се лето, а ја сам хтела покривена да идем кући. Међутим, отац ме је, кад сам стигла, питао да ли сам се потурчила. Још удаја, ма нема говора. Мука. Мајци је рекао да ме, ако се покријем, неће примити у кућу. Треба да сачекам док се не удам или док не одем из родног места. Сматрао је да је тако боље за све. Било му је много тешко.

Остала сам кући од септембра 2002., па скоро до краја октобра 2003. године. Тај период је емотивно био много тежак, али Узвишени Аллах, полако шаље олакшања. Отац се помирио да је Ислам моја лична

ствар. Имам већ 27 година. Не може управљати мноме, бар не толико. Пуштао ме да постим, клањам и радим оно што желим, али не јавно, пред рођацима и комшијама. Могла сам да облачити шта хоћу. Мараму, не, никако. Преко тога није могао да пређе.

И тако је полако прошло тих годину и више дана. Хвала Богу, у септембру 2003. стигао ми је допис из либијске амбасаде да могу да узмем визу за пут.

Кренула сам са својом драгом мајком прво у Тунис, па у Либију. Негде на граници, у туђем ауту, док смо прелазили сахарски део Туниса, гледали лепе пределе и први пут јели кус-кус (арапско јело), покрила сам се.

После проведених месец дана у Либији, имали смо шеријатско венчање и породични ручак за његову породицу. Од мојих је једино мајка била присутна. Није било новца да дођу и остали. Али, било је лепо. Мало и скромно венчање.

Хвала Узвишеном Аллаху на Упути! То је најлепши и највреднији поклон од Узвишеног Бога. Хвала Му и што ме је чувао и очувао у животу кроз сва искушења, пре и после ислама, и што ме је

почастио да будем део уммета (муслиманске заједнице)! Неизмерно Му хвала што ми је дао доброг супруга! Елхамдуллилах (хвала Богу) на свему! Само је Узвишени Аллах заслужан за све! За сву ову срећу коју осећам што сам муслиманка.

Амин

Пустиња

У исто време кад и Амина, упловила је у нови свет и ушла у београдски џемат.

Мој живот је од самог почетка био веома специфичан. Мајка ме је родила у старе дане, и наравно да сам била мезимица у целој фамилији. Интелектуалне способности сам почела показивати врло рано. Основна школа ми је била чиста забава. Са мало труда, истицала сам се у многим областима, посебно у језицима и математици, у којима сам и освајала велике награде.

У јеку школских успеха, задесила ме је једна врло тешка и озбиљна болест. Због тога сам морала годину дана да изостанем из школе, али ме то није спречило да учим и да редовно полажем испите пред комисијом. И поред тога, остала сам ученик генерације до краја основне школе.

Тешка болест која ме је дочекала на самом почетку пубертета, била је прва моја животна прекретница. Живот ми је био у опасности. Сви су се

потресли, породица, ближа и даља, као и сви који су ме познавали. Многи су се ангажовали како би ми помогли. Наравно највише подршке су ми пружали најмилији, родитељи и сестре.

Борба с том болешћу је трајала више од годину дана. На крају смо, моја породица и ја, изашли као победници. Након одређеног времена изолације, покушавала сам да се вратим у нормалне животне токове. Али, осећала сам да ми живот никада више неће бити исти.

Борба са том тешком болешћу је оставила велики траг на мене. Иако још увек само дете, била сам веома узнемирена блиским контактом са смрћу. Од тада сам почела да размишљам о стварима о којима можда деца тог узраста баш и не размишљају. Мислила сам о животу, о смрти, о томе како неко здрав и успешан може одједном да се нађе на ивици живота, борећи се са тешком болешћу. Зашто она настаје и како то да сва она деца са болничког одељења нестану преко ноћи? Хоћу ли ја можда бити следећа?

Шта се дешава? Ко управља и одлучује тиме? Могу ли се ти догађаји спречити и како? Пуно питања, а мало одговора. Са родитељима нисам баш

причала о тим стварима. Још увек су ме сматрали дететом, не би разумели. Нису знали да сазревам, и то врло брзо, брже него што су мислили.

Највише сам информација о болести добијала од доктора, који је, изгледа, препознао моју дубоку заинтересованост и знатижељу како за болест тако и за све што се дешава око мене. Он ми је некако увек уливао наду у излечење. Почела сам да волим медицину. Могу рећи да је почела да ме одушевљава. Постојала је помисао да ту сигурно леже одговори на сва моја питања. Тада сам доста читала о својој болести и разумевала је на близак начин, с обзиром на године. Доктор је био одушевљен таквом заинтересованошћу и говорио како је мало деце као што сам ја.

Из тог размишљања и начина живота, морала сам да се вратим у „нормални живот" - што ми је врло тешко пало. Вратила сам се, али с чврстом одлуком да, после основне школе, уђем у свет медицине. Хтела сам да упишем медицинску школу, али ми доктор није дозволио, због здравља, које се није баш у потпуности поправило. Уписала сам гимназију. Једини циљ, кроз читаву средњу школу, био је да упишем Медицински факултет. Хтела сам да

пронађем одговоре на сва питања која су се односила на моју болест.

Пуно сам тога прошла кроз гимназију, али одговоре нисам нашла. Неко се може питати зашто их једноставно нисам потражила у вери. Међутим, то је било време социјализма и пост-комунизма, када вера и црква нису били баш актуелни, посебно не код људи који су се бавили науком.

Одрасла сам у православној породици у којој су се традиционално славили главни верски празници и славе, али без икаквог објашњења и разговора на ту тему. Свештеник, који је долазио празницима, никад није ништа посебно причао о томе, а и није давао прилике да се нешто пита. Ми нисмо имали Библију у кући. Никад нисам разумевала о чему би он говорио у току тих обреда. Само знам да је највише спомињао оца, сина и светог духа. А то ко су они и какве везе имају с Богом, никако нисам разумевала. У тој збрци, вођена тадашњим друштвеним околностима, окренула сам се науци. Била сам сигурна да ћу у науци и њеним тачним, конкретним и опипљивим чињеницама наћи истините одговоре. Морам бити искрена у једном: стално сам осећала присуство

нечега што је водило мој живот и што је утицало на догађаје у њему. Нисам знала шта би то могло бити.

Гимназија се завршила. Медицински факултет је напокон уписан. Животни сан се остварио. Први корак ка томе и највећи успех у мом дотадашњем животу, био је управо тај упис. Тада сам мислила да није било срећније особе на свету.

Сви око мене су, такође, били срећни и поносни, осим родитеља који су били мало забринути. Школовање пуно кошта, а наше финансијско стање и није било баш сјајно. Међутим, подршка је стизала с других страна, и ја сам, пуна полета, кренула са студирањем медицинских наука. На факултету су колеге приметиле моју снагу, елан и заинтересованост и често ме питали откуд ми. За мене није било препреке. Једноставно сам летела, радила оно што волим и оно што ми је била животна жеља која ми се остварила.

Осећала сам да ми снага сама долази - како и одакле то ми није било јасно. Једноставно ме је нешто гурало кроз све то, али ја тој снази још увек нисам знала име. Тако је пролетело неколико година. Максимално сам се ангажовала на факултету, у наставним и не-наставним активностима.

Упоредо са свим активностима које су имале циљ да пронађем праве одговоре на животна питања, почело је, полако и помало, да ми бива јасније да медицина и не може дати све одговоре.

Много претпоставки, неке потврђене, неке делимично, а неке никако. Пуно неслагања међу научницима. Почела сам да се питам како је то могло да се дешава? Зар медицина није јасна и прецизна? Не би требало бити мимоилажења и неслагања. Коначно сам схватила да је то наука коју изучавају људи који некад и погреше у претпоставкама или добију различите резултате у истраживањима, те као последица тога и долази до различитих мишљења.

У то време сам се бавила и научно-истраживачким радом, и мало боље сам почела да разумем ствари, али наравно с једним делимично разочаравајућим осећањем. Медицина ми баш и не може пуно помоћи у разумевању суштине живота.

Тада су почела и велика политичка превирања. Чак је и настава прекинута због актуелних збивања. У том тренутку сам се нашла у врло чудној ситуацији. Након више година трагања, нисам нашла главне одговоре у медицини, иако сам пуно тога научила. То

ми се знање чинило попут мноштва сићушних делова поломљеног ћупа који никако да се уклопе у целину.

С друге стране, та ситуација у земљи. Коме веровати? Ко је у праву? Пуно напада са свих страна. Сви су нормални животни токови били заустављени. Због чега? Због тога што је неко тамо урадио или није урадио, неко ко и не зна за мене и за моју животну борбу, као и за већину невиних људи. Тада сам пожелела да одем из земље која, заиста, није имала више ништа да ми понуди.

Обратила сам се Сили која управља свима нама. Просто сам изговорила реци: „Мој Боже!" и затражила да ме извуче из ситуације у којој губим контролу над животом. Коначно је дошао крај том привременом прекиду нормалних животних токова. Вратили смо се на факултет. Све сам гледала другим очима. Зеља ми је била да одем одатле, бар на кратко, само да видим друге и другачије људе. Тај другачији свет.

И прилика је дошла. Убрзо се расписао конкурс за медународну размену студената медицине. Одушевљено сам дочекала ову новост и наравно, пошто сам задовољила све услове, конкурисала сам.

Врло мали број студената завршних година имао је прилику да отпутује, а конкуренција је била велика.

У првом кругу сам се нашла испод црте, за пар места. Нисам се разочарала, с обзиром да је то био први такав конкурс. Чекаћу другу годину, само ћу бити упорна.

После неколико месеци, у току спремања испита у актуелном испитном року, добијам позив од колегинице која ради у асоцијацији за размену студената. Саопштава ми да зове све студенте редом који су испод црте и нуди места која су враћена, јер су неки одустали.

Ово је био шок! Окренула ми се цела соба! Нисам могла да верујем да се то стварно догађа, да ћу ипак добити шансу да одем негде! Понудила ми је две, једну у далекој јужно-америчкој, а другу у ближој арапској земљи. Није ми требало пуно да се одлучим за другу опцију. Једина препрека је била та што је морао да се плати пут, док је боравак био бесплатан.

Саопштила сам својима. Било им је драго, али с обзиром на финансијску ситуацију, нису баш били одушевљени. Заиста нису могли пуно да ми помогну.

Имала сам осећај да тамо морам да отпутујем и да ћу већ некако наћи новац.

Сазнала сам како се остале колега сналазе. Студенти ко студенти, сви су, мање-више, на истом. Тражи се спонзор, то је решење. Тако смо започели нимало лак посао. У међувремену сам сређивала папирологију. Новац је некако почео да пристиже. Карта је резервисана. Датум одређен. Пред скоро сам полазак, сазнајем да ипак немам довољно новца за карту. Паника! Шта радити сада? Пуно позива, разговора, како да дођем до те цифре које једноставно нема? У задњи час стиже изненадна уплата и карта је купљена.

Дошло је време поласка. Мама плаче. Никада се нисмо раздвајале на дужи период. Тешим је да ће све бити у реду и да ћу се јављати редовно, иако идем сама у непознато. Стигла сам на аеродром, прошла целу процедуру и нашла се у авиону. Све време сам имала тај исти осећај: ово ми је животни пут на који једноставно морам да одем. Била сам упорна у томе и поред свих прича од људи које познајем. Говорили су да није баш паметно да идем сама у арапски свет, да се тамо свашта дешава, посебно девојкама и женама

беле пути. Али, те приче једноставно нису допирале до мене. Ишла сам до жељеног циља.

И полетела сам. Осећала сам да ми је све ово суђено. У тих скоро годину дана припреме, почела сам све више и више да осећам како та сила, судбина, или већ шта, једноставно води мој живот ка унапред одређеним токовима, на које ја немам никаквог утицаја.

Прва станица је била Турска, Истанбул. Доживела сам га ноћу. Личио ми је на град из неке бајке, са оним осветљеним куполама и кулама. Претпостављала сам да припадају џамијама, иако их никад уживо нисам видела. Тада сам заиста осетила да улазим у нешто непознато над чим више апсолутно немам контролу. Била сам одушевљена и препустила сам се том доживљају.

У авиону сам имала сусрет са арапском љубазношћу и пажњом, посебно према женама, можда према белим женама. Не знам, али љубазност је била присутна. Поред мене је седео младић који се враћао из Европе. Пуно ми је испричао о тој арапској земљи у коју идем, у којој је он рођен. Дао ми је пуно практичних савета и визиткарту, у случају да ми

нешто затреба. Заиста, такво опхођење од непознатог човека нисам до тад доживела.

Слетели смо на аеродром тог огромног арапског главног града. Схватила сам да сам дошла у потпуно другачији свет. Младић ми је и даље био од помоћи. Требало је да се обратим главном представнику наше компаније на том аеродрому како би ме упутио даље. Међутим, од њега неке велике помоћи нисам имала, сем што ме је препоручио другом човеку, који има агенцију на аеродрому.

Проблем је био у томе што је требало да даље наставим возом или аутобусом, још неких шест стотина километара. Била ми је потребна помоћ да нађем преноћиште, иако је већ пола ноћи прошло, да купим карту и ујутру наставим пут. Господин на кога сам упућена, заиста је наставио да показује арапску љубазност и гостопримљивост, те ме је лично, заједно са још неким путницима, одвезао у хотел, сместио и уговорио све за сутрашњи наставак пута.

Све је изгледало као неки сан. Након ноћног одмора, не могу рећи спавања, јер је трема учинила своје, нашла сам се у ресторану на доручку. Обавестили су ме да ми је господин од синоћ оставио поруку да путујем возом у подне и да ће неко доћи по

мене. Јавио је студентима у мојој крајњој дестинацији кад стижем, како би ме сачекали.

Мом изненађењу и одушевљењу није било краја. Имала сам довољно времена да мало разгледам околину. Крај је био врло миран. Мале уличице с мањим трговачким радњама, пуне свега и свачега. Нисам била за куповину, само за разгледање. Приметила сам једну дивну галерију и, на позив човека који је стајао пред вратима, ушла да разгледам.

Било је још туриста унутра који су већ проматрали разна уметничка дела. Одмах су ми дали столицу да седнем, понудили соком и почели да износе понуде. Заиста сам била одушевљена. Нисам планирала ништа да купим, али поред толиких лепота и такве љубазности, нисам се могла суздржати. Купила сам један леп комад.

За око ми је запала једна велика слика. Тада нисам знала шта је на њој. Била је исписана арапским словима и изгледала прелепо. Питала сам шта је то. Одговорили су ми на енглеском да су то Божија имена. Није ми баш било јасно шта то значи, али сам ипак прокоментарисала да је слика дивна.

Пут сам наставила комфорним возом. Одужила сам се љубазном господину за сву помоћ која је заиста била велика и узела и његову визиткарту. У возу ми је било дивно. Мало је ко знао енглески, тако да сам на свакој станици питала кондуктера, једног дивног чику, да ли је то тај град.

Он је успео да схвати куда идем, па ми је сам прилазио и одмахњивао руком када би нека станица била близу, показивајући рукама мени нешто неразумљиво. Мислила сам да сам му можда досадила, или да ми случајно нешто не прети. Касније сазнајем да је то знак који каже да треба да се стрпиш и сачекаш.

Напокон сам стигла. Већ је био мрак. Студенти су ме чекали. Новим и веома скупим аутом, одвезли су ме до студентског кампа где су смештени студенти на размени. Све ми је и даље изгледало као из бајке. Тај град је ноћу био срећиван. Сетих се речи људи из главног града, кад су сазнали куда идем, да ми је боље да останем где јесам. Разлог је, између осталог, био што је то за њих провинција, а тај град, један од јачих муслиманских градова, где наводно странци и нису баш добродошли.

На срећу, мој први утисак није био такав. Пријем је био диван. Људи су били насмејани. Као да су ме некако поздрављали, јер сам очигледно одударала од околине и била врло упадљива. Доиста ми се допало. Нисам се осетила ни тренутак недобродошлице и нељубазности, напротив, супротно.

Рекли су ми да ћу тамо да видим доста мушкараца како носе њихову традиционалну одећу у виду хаљине о којој сам се распитивала, јер ми је била врло интересантна, а зове се галабија. Тако је и било. Студенти су били врло млади и обучени у западњачком стилу, као и већина људи на факултету и у болници, што сам касније видела.

Ушли смо у студентско насеље које ме је, такође, оставило без речи. Портири су на улазу. То је био заиста мали прелепо уређен град. Одвели су ме у апартман и објаснили ми да је то део за женске госте. Такав је обичај код њих, женски и мушки гости су одвојени.

Све ми је то било занимљиво. Дочекало ме је љубазно особље, иако је већ било касно. Успут су ми објаснили да је мој ментор један од врло познатих професора у целој земљи, а и шире, и питали су ме

како сам успела њега да добијем за ментора. Одговорила сам да немам никакве везе са избором ментора, ниједног од тих професора не познајем, бирала сам их на основу тема.

Рекли су ми да имам среће што сам њега добила за ментора. Осећала сам се срећном и била одушевљена свиме што сам доживела. Одмах су ме одвели да се јавим родитељима и објаснили су ми како да то радим у будуће. Мама је била пресрећна. Ја сам била тако далеко од њих, не само просторно, већ и по обичајима у том по свему другачијем свету.

Питали су ме да ли сутра желим да се упознам са професором или, пошто је недеља, у понедељак. Тада су ме обавестили да је код њих недеља радна. Једино је петак нерадни дан. За хришћане је нерадна недеља. Нисам ни знала да ту има и хришћана, те су се они нашалили у смислу да код њих сваки дан продавнице раде. Петком се може куповати код хришћана, а недељом код муслимана.

Ово је, заиста, био мој први сусрет са истинским муслиманима и таквим окружењем. Била сам одушевљена. Никад нисам размишљала зашто ми не радимо недељом. Сматрала сам да је то једноставно тако. Како сам раније казала, вера ми у

дотадашњем животу није била тако битна, али овде, колико сам могла да приметим, битна је, и то много. Рекла сам да, што се мене тиче, није битно који је дан, да ми одговара већ сутра. Све је било тако чисто и уређено, али на њихов посебан начин, и то ми је у потпуности одговарало.

Сутрадан сам била спремна за упознавање са ментором. Са мном је ишао човек из пратње. И то смо чак имали. То је била привилегија женских гостију. Тај човек је требао да ме одведе до места где ћу се наћи са студентима, који ће ме потом одвести професору. Тог јутра сам доживела још једно изненађење.

Спавала сам, али не тако чврстим сном, јер су трема и умор учинили своје. Негде пред зору, зачу се некакав глас са озвучења. Тргнух се и запитах шта је то. Потом се сетих да сам у муслиманској земљи, и присетих се сцена из неких филмова у којима сам чула сличан звук. То је њима неки позив, знак упућен из џамије. Било ми је врло чудно, јер ми је то први сусрет са езаном (позив на молитву). Џамија је била одмах до зграде у којој сам била смештена. Било ми је врло чудно колико је овде вера важна и заступљена, што сам већ за тако кратак период приметила.

Стигли смо код професора. Успут, нигде краја мом одушевљењу стилу градње, уређености простора и околине. Заиста сам у другом свету. Професор је био старији, пунији човек с брковима, тако нежног и смиреног израза лица, са знацима добродошлице на њему. Иначе се то могло видети на лицима скоро свих људи које сам упознала. Сели смо и упознавали се кроз разговор.

Током пет година студирања на факултету у мојој земљи, нисам такав разговор обавила ни с једним од професора. Волео је да зна скоро све о мени, о мојој породици, месту где живим, мојим размишљањима, па је разговор потрајао. И он је мени причао о својој породици и дао визит-карту с свим могућим контакт телефонима, чак и кућним, и рекао да му се увек могу обратити за помоћ.

Била сам одушевљена. За крај је оставио коментар који ме је навео да размишљам о неким ситуацијама. Прокоментарисао је, сасвим смиреним и уобичајеним тоном, да ја долазим из земље чији је народ убијао његову браћу муслимане. Остала сам шокирана. Ја, као прозвана да припадам народу који је неког убијао, који је агресор, не могу да верујем. После мале шутње, одговорила сам да је тада био рат

и да нисам учествовала у томе, а нити ико из моје породице. Такође, не познајем неког ко је такве ствари радио. Професору је било жао што ме је довео у непријатну ситуацију, али то је био први пут да се после тих збивања сусреће с неким из моје земље и једноставно је осећао потребу да ми то чисто каже, јер га је у души болело.

Смирили смо тензије. Завршио је следећом реченицом: „Знам да Ви имате погрешну представу о муслиманима и надам се да ћете у току овог боравка упознати муслимане и да ћете променити мишљење.“

Искрено, нисам имала никакву посебну представу о муслиманима, нити о било ком другом народу или верској скупини на свету. Немам предрасуде по том питању. Знала сам да у суседној земљи живе муслимани, као и у још неким крајевима наше бивше земље. Они су стално били довођени у везу с Турцима и њиховом петовековном владавином, наравно у негативном контексту. Познавала сам доста муслимана, али их заиста, нисам раздвајала од других, нити сам икада с њима разговарала о тим темама.

Понављам, вера баш и није била актуелна тема у нашој земљи. Могу рећи да је можда тек постала

откако су се издешавале корените промене и рат на просторима наше бивше државе. Медијска блокада под којом смо дуго били учинила је своје, па сам „слепа поред очију." Било ме је донекле и стид што о томе не знам више.

Они су се потрудили да ми у најлепшем светлу прикажу шта значи бити муслиман. Професор је једном приликом рекао како њега редовно на путовањима, конгресима и светским збивањима, колеге са запада питају колико има жена, сматрајући да има харем негде тамо, у својој арапској земљи. Он би увек одговарао да има само једну жену, што би опет изазивало њихово чуђење.

Причао ми је и о томе како се сматра да муслимани злостављају жене, да им не дају никаква права, да их не школују и слично, и да ћу својим очима видети како то није истина.

Упознала сам неке студентице медицине из групе с којом смо контактирали, потом сам упознала многе професорице с медицинског факултета. Неке од студентица су носиле мараме на глави, а неке нису. То ми је било интересантно, иако нисам знала позадину. Све професорице које сам упознала су носиле мараме и биле обучене традиционално, по

верским прописима. Било ми је занимљиво да гледам тако угледне жене. Почела сам да схватам да није толико битно како изгледаш и шта облачиш, већ оно шта носиш у себи. Упознавала сам и друге професоре, доценте, асистенте, углавном оне на које ме професор упућивао. Све су то били дивни људи.

Једна, мени врло чудна ствар, била је што су сви започињали теме о вери. Моје срамоте, ништа не знам! Немам ни о чему да причам с њима. Некако сам се извлачила причом како код нас вера није тако заступљена и како се јавно не испољава као овде. То им је било више него чудно, јер је за њих вера стуб, ослонац у животу. Питала сам се у каквој сам то земљи и средини одрасла.

Било ми је необично како они, као људи од науке, имају тако јака верска убеђења и такву спону с вером, док сам ја целог живота одрастала у средини где су те две ствари неспојиве.

Учени смо да наука побија постојање Бога, па Дарвинову теорију еволуције. Прихватали смо то „здраво за готово“. Поверовавши да је човек настао у току еволуције, од мајмуна. Традиционално смо прихватили веру као неку секундарну ствар у којој се

обележавају празници, углавном, породично, не јавно, али без икакве везе између та два аспекта живота.

Ово је било нешто ново. Сваким даном сам се боље упознавала с тим људима и навикла сам на неке њихове обичаје. Није било разговора мимо предавања и службених (састанака), а да се вера није спомињала. Посебно сам с неколицином разговарала о томе. Била сам пуна питања. Сусрет с новим, пробудио је знатижељу у мени.

Једна од ствари које сам такође приметила је била везана за њихове међусобне разговоре. Нисам их разумевала, јер су били на арапском, али тако динамични, рекао би човек да се свађају, а они насмејани све време. На крају се изгрле, изљубе и заврше једном речју коју су толико често понављали да сам је запамтила. Била је то реч инша- Аллах. Шта ли им значи та реч, занимало ме да их упитам. Били су расположили да ми објасне, као и све сто бих их питала. Она значи: шта год да се договараш с неким, или планираш да урадиш, требаш да додаш да ће то бити ако Бог дозволи и ако је Његова воља да се деси. Такву везу, научника, медицинара и доктора, с Богом још увек нисам могла да схватим.

Тако су пролазили дани, а ја сам се све више везивала за те људе, њихов начин живота и размишљања и почела сам се препознавати у свему. Улазила сам у разговоре о Божијим посланицима, о Божијим књигама. Сазнала сам шта значе речи исписане на арапском у оној галерији: Божија имена, у ствари, лепа Божија имена, оно што људи знају о Њему, што је споменуто у Његовим књигама, тј. последњој објави - Кур'ану.

Схватила сам кроз ту причу комплетну везу читавог човечанства, од самог настанка. И све је било толико јасно. Комадићи поломљеног ћупа су добијали место и почели су да чине једну целину. Све је почело да се уклапа, а моје срце је почело да дрхти од среће и радости откривања Истине и лепоте какве Ислам носи у себи.

Све је тако једноставно, јасно и на свом месту. Јасније него научне чињенице које увек могу да имају грешку. Ове су чињенице чисте од грешака. Срце које жели истину и трага за одговорима, препознаје их као истините.

Тако сам их ја доживела. У срцу сам осећала задовољство сваким новим доказом истине. Схватила сам заблуде и грешке које су настале уплитањем

људског у Божије, посебно у великим религијама као што је хришћанство и православље, као део тога.

Схватила сам да је Кур'ан једина чиста и сачувана истина која је дошла од Бога, нашег Створитеља, Једног Јединог. У арапском језику и језику свих муслимана постоји властито Божије име Аллах (које се не може мењати и имати женски род (богиња), нити множину(богови)) - Онај осим Којег другог Бога нема. Та истина је једина која је сачувана до дана данашњег и биће чувана до Судњег дана. То је задња порука човечанству. Последњи завет који је човек узео на себе. Све је било тако једноставно, јер истина је увек кристално јасна.

Како су сва та сазнања утицала на мене? Била сам одушевљена! Можда је то мало речи, јер је тешко описати стање спознаје животне истине. Као да сам добила нове очи којим, гледам свет, нове уши којим га ослушкујем, нове мисли којима размишљам о њему и нову шансу да живим на потпуно исправан начин.

Живот нисам више гледала само с материјалне или духовне стране, како сам раније научила и радила, већ у потпуно новој димензији, свеобухватној, јер је живот заиста такав. Свет проучавамо разумом и чињеницама. Доживљавамо га

чулима и стварамо емоције у складу с тим, а све то заједно смо, у ствари, ми као целина. Тако нас је Бог створио, и то је једини исправан поглед на свет. А ту смо привремено, у пролазу... До следеће станице на путу ка Ценнету (Рају) и сусрету с Њим (Богом), Узвишеним Створитељем. Зашто пропустити ту шансу?

Моја наука је добила потпуно нову димензију. Пре повратка кући, изговорила сам шехадет. Оне речи којима похваташ једину истину, ислам, као животни пут: „Сведочим да нема другог Бога осим Аллаха и да је Мухаммед Његов роб и Његов посланик!"

Мајра

Лептир

Драга моја, пуно ми недостајеш и волим те у име Аллаха. Ти си била један од себеба (разлога) да пригрлим исламу али не онако снажно као ти. Аллах ти дао узвишену награду и видећемо се у Џеннету (Рају) инша- Аллах. Ти си моја вила равијојла.

Твоја вила

Зовем се Јелена. Рођена сам у Србији, у малом градићу Сјеници. Моји контакти с исламом су били неизбежни, јер је у мом граду већинско становништво муслиманско. То ипак није повод мог прихватања друге вере и тоталног преокрета у животу. Била су потребна много већа убеђења и докази. Многи сматрају да ме је било лако наговорити - као један, два, три! Али не, никако! Био је то врло трновит пут до коначне истине. Тај пут је почео још давне 1995. године када ми је било свега тринаест година. Те године сам се изненада јако разболела. Имала сам унутрашњу упалу ока и крварења која су се ширила великом брзином. Провела сам неко време у

београдским болницама. На свако питање, лекари су одговарали да не могу наћи узрок болести. Након тога, добијала сам нападе повраћања, мучнина, несаница, невероватне кошмаре. Затим је уследио период спавања. Да сам могла, цео живот бих преспавала. Неко време будем добро, и то траје месец дана, па опет, све у круг.

Долази период средње школе који сам провела у другом граду, где ми се агонија повећала. Неколико пута сам била хоспитализована због проблема са оком, још увек због непознатог узрока. Повраћања су ме довела до тога да сви навикну да често посећујем лекаре и да ми, заправо, није ништа. Кошмари су били неподношљиви. Ноћу бих се будила давећи себе и ударајући главом у зид. Стално је ту био присутан неки глас који ме је наговарао да је најбоље да се убијем и да ће једино тако све моје муке проћи. Много сам патила, али сам се држала јуначки. Нисам хтела да покажем другима да са мном нешто није у реду, до те мере. Упадала сам у све већу депресију и, наравно, све решавала сном. Најтежи тренуци су били убеђивање с мојим најближима да ми није добро, што они или нису видели, или нису могли да прихвате. Колико ме је само пута навечер отац водио у хитну службу, јер нисам могла да престанем да повраћам и

нисам могла да се смирим од болова. Постало је сасвим нормално исприматати венсе инекције и настављати, сутрадан, као да се ништа није десило. Лекари ми више нису веровали. Такође, ни породица. Повукла сам се у себе и трпела. Волела сам да идем у цркву, јер ме је молитва дубоко смиривала. Тај осећај одсутности у молитви ми је јако пријао. Нисам веровала у тројство, јер ми никад није ни било објашњено. За мене је постојао Бог и Њему сам се обраћала. Па како и не би, кад ми нико живи није веровао кроз шта пролазим. Сваког петка, у средњој школи, ишла сам у цркву, молила сам се и палила сам свеће. То ми је давало неку утеху. Али, патње никако нису престајале. Након завршене средње школе, оперисала сам крајнике. Та операција је за многе као вађење зуба. Али нажалост, за мене је била невероватно мучење. Добила сам упалу грла, и то сам јако тешко поднела. Чак сам изгубила скоро десетак килограма. Једне ноћи, проведене са мном у истој соби, мајка је упорно покушавала да ме пробуди и да ме убеди да у соби нема никога, као да ме нико неће убити. Моја дивна и брижна мајка, посаветовала се с пријатељицама и закључила да то више није случај за лекаре, већ за неко духовно лице. Повела ме је до суседног града по препоруци пријатеља код једног

хоџе који наводно скида магију, ако је има. Шта ми је још преостало, него да и то пробам. Била сам равнодушна, али и јако уморна.

Одмах нам је тај човек, који носи титулу хоџе, а заправо учени сихирбаз (маг), рекао да сам пуна сихира (чини). Ти сихири су, према његовим, речима, били на желуцу, у материци и још на неким местима у телу. Дао ми је да пијем неку воду, одређене папире да палим и да се кадим тиме, затим, нешто написано на папиру да закопам. Тада сам, први пут у животу, почела да верујем да нисам луда, већ да нешто управља мојим телом. Но, као и сваки послушан пацијент, одмах сам почела са извршавањем свих задатака које ми је сихирбаз дао, како би ми било боље. И једно време сам се осећала боље. Видите како незнање доведе човека у још већи проблем. Тај период је врло кратко трајао, да би наступио још очајнији. У то време сам већ била уписала факултет у Београду. Студије су ишле добро, све док не бих упала у депресију и добила кошмаре. Све ме је то одвлачило од књиге. Живела сам као у неком чудном вакуму. Дешавало ми се да не знам да мислима а ни да размишљам јасно. Присутна сам, али се све то дешава неком другом, а не мени. Као да сам посматрач свог живота, а не главни актер.

И у Београду сам се често молила у цркви. То је било моје тајно оружје. Али, није успевало. Баш у том периоду, моји добри пријатељи су се окренули исламу. Током наших, сусрета, стално сам добијала нове информације о тој религији. Све је било лепо, али далеко од мене. Нисам се пуно удубљивала, јер сам, из предрасуда и субјективних разлога, гајила аверзију према исламу.

Након неколико јадања, један пријатељ ми је објаснио да ако хоћу да моје муке прођу, а убеђена сам да је сихир (магија) у питању, једино решење је лечење Кур'аном. Шта сам могла да изгубим? Зашто да не покушам? Све сам пробала, па ако и ово не успе, онда полако, по савету лекара из студенстке службе, на лечење код психијатра. Уговорили смо пут за Сарајево. Моја дивна мајка ни сама није веровала у то, али пружила ми је подршку да то и покушам. Ноћ пред пут, имала сам невероватне кошмаре, сањала силовања, мучења, дављења. И опет онај исти глас који није престајао да прети. Када сам се пробудила, једва сам дошла до даха, колико сам јако саму себе стезала рукама око врата. У путу сам изгубила глас. Једва сам се чула иако нисам била прехлађена. Једноставно, само тако. Пут у Сарајево ми је тешко пао, јер по први пут идем тамо, осећам се нелагодно

због скоро завршеног рата. Хвала Богу, дивна девојка, сада моја сестра по вери, без икакве речи ме је прихватила на конак у студенстком дому. Било је то моје прво сусретање с покривеном женом. Најлепши сусрет у мом дотадашњем животу. Нешто ме је код ње јако заинтригирало. Кроз разговоре, схватила сам њену ситуацију и све потешкоће које је имала, а ипак је тако срећна. Тако полетна и раздрагана. Искрено, завидела сам јој на тој неописивој снази. Чак сам је и питала како успева. Весело је одговорила да јој клањање (молитва) и обраћање Узвишеном Аллаху, брише све тешкоће. Занемела сам.

Уследио је пут у суседно село код човека који лечи учењем ајета(стихова) из Кур'ана. И даље нисам имала гласа. Дошавши код њега, осећај мучнине, тегобе и жеље да побегнем, није ме напуштао. Ипак, ту сам, па шта буде нека буде. Невероватно сам се знојила и осећала да ћу се онесвестити. Али, као по навици, била сам решена да и то пробам. Нека и напустим овај свет, овако нема живота. Укућани су били веома пријатни. Дечица око мајке која је спремала јело, понашајући се као да нас познаје стотину година. Почело је учење Кур'ана. Први знаци да у мени постоје сихири и џини (духовна бића) су се појавили. Чак сам повратила. За чудо, нисам

повратила оних пет ћевапа и лепињу који сам појела пре неких пола сата. То је била некаква мешавина крви и нечега црног, зеленог. Пошто се учење одужило и човек није успео да уради ништа више, а почела је падати ноћ, решио је да прекине и објасни ми неке ствари. Када ме је позвао да отворим очи и кажем како се осећам, мој глас се потпуно повратио, као да није било ничега. Добила сам ону здраво црвену боју у лицу коју дуго времена нисам имала. То је за мене било невероватно буђење. Све те године лечим се нечим што ми не помаже, а након неколико сати, осећам се много боље.

Лампица се упалила. У тој соби није било више никакве препреке између мене и решености да будем здрава. Питала сам човека шта даље. Он ми је одговорио да имам два избора, и да је то на мени. Ако се вратим старом начину живота и ако се не будем придржавала правила која су потребна да би се џини држали далеко од тела и живота особе, онда ћу му бити стални гост. Уколико одлучим да се борим, онда је све решено, само је питање времена.

Питала сам га како ћу да клањам када сам хришћанка. Ја то не знам. Он је одговорио да пробам, уопште није тешко. Била сам невероватно решена да

на путу између мене и здравог живота више нико неће стати, а камоли џини, магије и зли људи. Почео је први намаз за мој живот и здравље. Клањала сам раме уз раме с пријатељицом, у џемату, за истим човеком. Тај осећај не могу описати, као ни топлоту која ми је струјала телом, и срећу коју су ми вене осетиле упркос збуњености због протеклих догађаја. Мој први корак на путу ка исламу. Пут ка Узвишеном Аллаху.

Касније сам схватила обавезност намаза, прописаност и Божију мудрост у томе, као лек за моје рањено тело и изгубљењу душу. Вратила сам се у Београд решена да победим све што је у мени, јер нисам имала прилике да путујем често у Сарајево. Овај период је био врло тежак. Решила сам да се посветим Исламу у тајности, како због тога да ми људи не би правили проблеме, тако и због себе. Моја убеђеност треба да расте, да схватам и учим. Чекала сам да све дође на своје место. Како сам се све више посвећивала својој новој вери, напади су се интензивирали. Нашла сам неколико сихирова у кући својих родитеља.

Првих неколико дана, кошмари су били такви да сам се бојала да спавам, али сам се бранила клањањем и читањем Кур'ана. Господар је хтео да види моју решеност и искреност, па је дозволио да ме

зли џини још мало муче. Убрзо се све смиривало.

Хвала и захвала припада само Њему Узвишеном! Управо се тада моје веровање, да је Бог Један и да нема судруга, као и да је Мунаммед, нека су Божији мир и благослов над њим, Његов последњи посланик, усадило дубоко у мом срцу. У том периоду сам постала искрена и непоколебљива муслиманка. Верница у Свемогућег Аллаха. Намазе нисам пропуштала, па чак ни на факултету. То ми је било на првом месту, а затим све остало. Своје нисам одмах обавестила, али сам мами, на споредан начин, саопштила шта радим и како се борим. Наравно, као и увек, све је одбила да прихвати. Добра моја мајка, било јој је тешко. Није јој било лако све те године да гледа како јој дете тиња под нечим чему дотад није било лека, па одједном да сазна да је једини лек промена веровања. И то баш да постане муслиманка. Овако нешто у нашој средини није никако прихватљиво, ни у теорији, а камоли у пракси.

Божија мудрост свих наших размишљања Једини, Моћни, Праведни, Владар моје душе. Тада је почела да се рађа нека нова Јелена. Самоуверенија, здравија, али с још много тога што треба да научи и да пређе. Увидела сам да морам да променим животни стил ако желим да покажем искреност и да

би ми било прихваћено оно што радим. Чему све то, толика патња, ако нема промене? На мени је била сва одлука. Након много борбе, полако је све почело да долази на своје. Неке лоше ствари, навике и људе сам врло лако одбацила, и за то се надам награди од свог Господара. Када ми се концентрација поправила и вратила воља за учењем, повредила сам леђа. Знала сам да је то њихов задњи ударац. Последњим атомима сам се борила да останем на факултету, али болови ми нису дозвољавали. За то време сам упознала много дивних девојака које су ми постале сестре у Исламу. Како је било дивно кад сам осетила нову врсту љубави. Преданост, оданост и одлучност да будемо једни уз друге. То је за мене био најлепши сан. Училе смо једне друге. Помагале се. Бодриле. Колико су ме само моје дивне сестре молиле да учим. Да скупим снагу и заборавим на болове. Али, није имало излаза и морала сам након толике борбе, да се вратим и да будем код својих. Овај период живота у Београду, са својим сестрама, период среће и љубави, за мене је најсрећнији и најскупљи у целом животу. Период рађања, самоспознаје и уверења да је Ислам једина исправна вера. Већ се полако прочуло да сам примила Ислам. Наступиле су опет дуге посете лекарима, који се наново, чуде и не верују мојим боловима. Чак ме је

отац водио највећим специјалистима у земљи, да би нам један од њих, онако збуњен, рекао да не разуме моје стање. Мени, према снимцима, није ништа. Знала сам одлично да је то последњи ударац на моје истрошено, годинама мрцварено тело. Како су ме само моји нежни родитељи пазили. Аллах Узвишени, ме је довео на тај ступањ да будем као мала беба и да увидим њихову нежност, доброту и стрпљење. И што је највећа Његова мудрост, да увидим њихову бол. Зато сам ћутала и крила своје веровање и своју нову веру. Нисам хтела да се поводом тога сукобљавамо. Запамтите да сви у животу буду и прођу, али родитељи су једини који тапкају за нама. И у добру и у злу, они су ту. Хвала Аллаху Узвишеном, на тој милости, јер ме је баш тај период научио да будем јака. Дао ми је корење и схватила сам да моја вера не може бити потпуна, док ова два Божија створења не поставим на њихово место, а то је место родитеља. Уследило је врло тешко, али и предивно време. Дубоко изнутра прогањао ме је осећај да нећемо још дуго бити заједно, па сам покушавала сваки тренутак да проведем с њима. Аллах Узвишени, каже у Кур'ану:

Буди према њима пажљив и понизан и реци: „Господару мој, смилуј им се, они су мене, кад сам био дете, његовали!“ (Кур'ан, Ел-Исра, 24)

Временом су сазнали и уверили су се, по мом понашању и облачењу. Тада ми је ноћни намаз (добровољна молитва) био као фарз (обавезна молитва). Дуго сам остајала на сеџди (ничице) и молила за излаз, јер нисам знала шта да радим. Нисам желела да повредим породицу, али ово је мој Пут и ја нисам хтела никако да га се одрекнем. Неколицина њих је вршила притисак да одустанем од свега тога, или је живот мојих родитеља у питању. Претње су биле све учесталије, доказали су ми да су озбиљни. Нисам имала други избор него да одем. Узвишени Аллах је сведок моје боли. Напустила сам родитељску кућу и оставила сам им писмо у којем сам им обзнанила да сам прешла на ислам, и да сам одлучна у томе. У њему сам навела да не желим да их повредим, иако знам да сам то већ урадила. Ипак, мени је живот, мој спас, пречи од свега. Настављам свој пут. Обећала сам да ћу им се увек јављати како би знали где сам и шта радим.

Све се одвијало невероватном брзином. Без динара и плана, ослонила сам се на Узвишеног

Аллаха и Његову одлуку. Боравила сам у кући једне сестре, за коју молим Аллаха Узвишеног за најлепшу и најбољу награду на Дуњалуку (овом свету) и Ахирету (оном свету). Друга сестра из београдског џемата је била у посети мужевљевим родитељима у Јордану. Када су чули за мој поступак, у први мах су се збунили. Након неколико разговора, одлучили су да ме позову у Јордан. Пристала сам да одем и да тамо радим, да бар парче хлеба обезбедим.

Ово је била веома тешка одлука, али ми се чинила као најбоља. Дан пре лета за Јордан, видела сам се с братом и његовом женом. Тугу у братовим очима никада не могу да заборавим. Дуго, дуго ме је грлио и упорно понављао: „Па куда идеш? Остани код мене! Молим те, остани, ја ћу да те чувам. Ко има тамо? Куда идеш, једина моја сестро? Како да те пустим?"Док су му сузе падале низ лице, продрмао ме је јако као да не верује да нам се то догађа. Поново ме загрлио. Остали смо дуго тако. Нисам имала снаге да га пустим, желела сам да овај загрљај траје вечно. Аллаху екбер (Бог је највећи)! Аллаху екбер! Он ми је као подршку дао брата, мајку. То многи нису имали, али ја јесам. Аллаху екбер! Ту, на тротоару мале београдске улице, остало ми је срце. Дуго сам плакала након нашег растанка. Све је било неизвесно, јер

након мог одласка од куће претње су се појачале и нисам имала избора. Боље да одем.

Мајка ме је, на дан пре пута, звала и пожелела све најлепше у предстојећем животу. Плакала је, није могла то себи да опрости. Дала ми је пуну подршку. Ако је то мој спас и избор, мада га она не разуме, подржаће га и испоштовати, дивна моја, јака моја, једина моја. И ако некада пожелим да се вратим, њено срце и врата су за мене увек отворена.

Тешко, драги моји, врло тешко ми је било. Све сам некако поднела, али њене речи и сузе су моја свакодневница. Молим Аллаха Узвишеног да ме мајка разуме и опрости ми сав бол који сам јој нанела. Пре уласка у авион, скупљају се људи и чудно ме гледају. Поред свих тих Арапа, једина сам ја имала на себи џилбаб и мараму. Све остало је била мода, фармерке и формално марамче око главе.У кутку чекаонице, пред капијом, угледала сам човека, отприлике 45 година, на којем су се могли видети обележја ислама. Молила сам Узвишеног Аллаха, да седне до мене. Иако сам ушла међу првима, а он међу последњима, на капији где се деле бројеви седишта, Алаховом милошћу, он је добио место до мене. Дуго сам плакала и једва сам узимала даха. Видевши то,

брат је започео разговор са мном. Питао ме одакле сам и има ли још муслимана као што сам ја. Објаснила сам му да чиним хиџру[2], напуштам све своје у потрази за местом код јединог Аллаха. Рекао ми је: „Слушај! Знам да ти је тешко и знам одлично кроз шта пролазиш. Ја сам из Француске и био сам, баш као и ти, хришћанин. Тражио сам нека објашњења у Библији, али нико није знао да ми да одговоре осим једног имама у џамији. Од тада је моје интересовање за ислам постаје све веће. Након неколико месеци сам га и примио као потпуну веру. Сви су ме се одрекли. Био сам верен, пред женидбом. Али ја нисам посустао и напустио сам Париз с десет долара у џепу, отпутовавши за Дамаск. Тамо сам почео да учим о Исламу. Након неког времена, вратио сам се у Париз и оженио сам исту ону вереницу која је, у том периоду, била примила Ислам. Тренутно

[2] Овај појам терминолошки означава пресељење последњег Божијег Посланика Мухаммеда, нека су Божији мир и благослов над њим, из Меке у Медину. Хиџра је својствена била готово свим посланицима. Сви они су наилазили на неразумијевања људи, њихов отпор који се неријтеко претварао у физичке насртаје, како на следбенике тако и на саме Посланике. Хиџра се догодила 622.године, када су прогони муслимана у Мекки достизали свој врхунац. А језички означава напуштање, сеобу.

живимо у Дамаску и Божијом милошћу имамо десеторо деце. Зато не тугуј и не жалости се. Све је ово припрема за нешто. Буди срећна, јер си једна од посебних и одабраних, маша-Аллах. Затим је проучио:

И Господар њихов им се одазива: "Ниједном трудбенику између вас труд његов нећу поништити, ни мушкарцу ни жени - ви сте једни од других. Онима који се иселе и који буду из завичаја свога прогнани и који буду на Путу Моме мучени и који се буду борили и погинули, сигурно ћу преко лоших дела њихових прећи и сигурно ћу их у рајске баште, кроз које реке теку, увести; награда ће то од Аллаха бити - а у Аллаха је награда најлепша " (Кур'ан, Али Имран, 195)

Након тог ајета (стиха), смирила сам се и довила за оно шта ме тамо чека. Излазећи из авиона, гледала сам за овим братом као дете за мајком, јер ми је био последња веза с домовином. Окренуо се и рекао ми: „Аллах је с тобом! Аллах је са тобом!“ Разумео је моје осећаје, јер их је и сам доживео. Разумео је мој страх, јер га је и сам преживео. Разумео је моју тугу, јер је и сам кроз њу прошао. А

хвала и захвала припада само Аллаху, Господару свих светова, Господару моје душе!

Тренутно живим у Јордану и имам троје деце. Живот овде је као и свуда. Све се своди искључиво и једино на покорност Узвишеном Аллаху. Ономе Који дивно ствара. Све је то заслуга мог Господара, Којег молим да ми очисти душу од пакости, љубоморе, зависти, лицемерства и лажи, а улије у њу задовољство Њиме (Богом), љубав, срећу и покорност. Молим Га да упути моје родитеље, брата и његову породицу, па да заједно пијемо, Његовом вољом, с рајских извора.

Молим Узвишеног Аллаха да ми учврсти веровање и повећа ибадете (богослужје), опрости грехе, упути потомство и буде задовољан њиме. Молим Га да ме очисти и учини онима које помиње међу мелекима (анђелима), и међу онима који ће бити срећни и у хладу на Судњем дану. Амин!

Ваша сестра Јелена

Дивни позив

Инспирација за ову причу подсећа на мој повратак исламу. Сестру која ју је доживела знам дуго и пуно ми недостаје.

Аллаху екбер! (Бог је највећи! Бог је изнад свега!) Аллаху екбер! Чуо се глас... Невероватан осећај.,. Срећа и сузе у исто време.То је то! Знала сам да ћу примити ислам. Сада сам сигурна. Али како је све почело?

Рођена сам у хришћанској породици која поштује властиту религију и културу. То је и довело до мог размишљања о постојању и његовој сврси на другачији начин, увек сам веровала у Бога. Студирајући Арапски језик, почела сам да се интересујем за ислам. Наравно, читала сам о томе кроз студије и историју ислама, као желећи да сазнам што више. Читала бих литературу и сваки пут је нешто у мени тражило да још више сазнајем. Полако је почела да се рађа скривена љубав. Кад год ми нешто не би било јасно, питала бих колегиницу,

муслиманку, која је увек имала одговоре. Сваки пут се одговор слагао с мојим осећањима. Потврђивао би оно што сам дуго тражила. А онда, шта се дешавало?

Тај дан никада нећу заборавити. То је био мој први сусрет с Аллаховом Књигом, светим Кур'аном. Пријатељица из Ирака је имала књигу украшених корица с преламајућим светлом. Узела ју је, након што се очистила, и почела листати објашњавајући одређене садржаје. Била сам задивљена речима које су долазиле из ове чисте Књиге. Схватила сам да то не може бити говор човека или анђела, већ Бога.

Оно што ми је прирасло уз срце и учврстило уверења, јесте једноћа Створитеља:

Он је Аллах (Бог), Један. Аллах је уточиште сваком. Није родио и рођен није; и нико Му раван није. (Кур'ан, поглавље, „Искреност“, 1-4)

Да, све се наведено поклапа с мојим пријашњим уверењем. Узела сам Кур'ан у руке. Као да сам коначно срела некога дуго очекиваног и траженог. Био је потребан само одговарајући тренутак. Знала сам да ћу ускоро примити ислам.

Након тога, упутила сам се кући осећајући нови почетак, Пут истине и спокојства. Размишљала сам о Богу и захваљивала Му. Подсвесно сам Га молила да ме упути на Истину. То сам чинила од самог почетка. Шетајући нисам слутила шта ће доћи након овог осећаја лепоте. Важно ми је било да сам близу Истине, пред њеним вратима.

Наступио је Рамазан (девети месец у исламском календару), те не тако давне године. Иако још нисам примила ислам, постела сам. То сам желела. То ми је било лако. И било је дивно. Познавајући одређене прописе Аллахове вере, упловила сам у ислам знајући да ћу га ускоро јавно прихватити, али не схватајући шта ме све очекује на том путу.

Дошла је 2000. година. Кренула сам преко факултета на пут. На том путовању је дошло до врхунца мојих осећања приликом слушања дивног позива на молитву. Чула сам езан[3]. Мислим да сам

[3] Езан је исламски позив на намаз (молитву). Састоји се од речи којима се велича узвишени Бог, сведочи вера и слеђење последњег Божијег Посланика Мухаммеда, нека су Божији мир и благослов над њим. Езан се учи (изговара) мелодично и улепшаним гласом.

тада све речи схватила, иако нисам знала дослован превод. И тако сам, у повратку, доживела ново рађање. Изговорила сам Шехадет: Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху. Хвала Аллаху!

Почео је нов живот, јер без ислама нема правог живота. Човек лута тражећи истину и Узвишени Бог, му омогући да је нађе. Елхамдулиллах (хвала Богу), данас сам муслиманка. Поносим се тиме. Не обожавам иконе, а ни људе. Обожавам Јединог Бога. Не тежим повиновати се људима, већ Господару људи. Неки ће рећи да сам издала себе и своје, али ја сам оно што осећам у срцу.

Нисам могла да верујем да сам се променила, поред толико људи који лутају у мноштву заблуда. Хтела сам свима да кажем, хтела сам свима да обзнаним: „Хеј, људи! Зар не видите да лутате и да сте залутали! Тражите одговоре како бисте изашли из те таме, размислите ко вас је створио, ко вама управља, откуд ми постојимо! Да ли је то један Бог или два, или мноштво њих? Заиста је то Један Једини, Који је Савршен у стварању, владању, управљању...“

Једноставно, за мене је почео нови живот. Уласком ислама у моје срце, осетила сам, по први

пут, истинско освежење, сласт, срећу, узбуђење, смирај. Шта је то ново што ми плени душу? Пре ислама сам осећала да се гушим у низу лажних обећања и неистина. Сада могу да полетим, јер сам слободна, јер сам пронашла себе, као дете које је срећно и безбрижно, невино и чисто.

Не могу да кажем да није било тешко суочити се с родитељима, родбином, пријатељима, познаницима - али то сам ја. Схватите! Можда им је то звучало као нешто пролазно у мом животу. Али то није пролазно, ево до дан-данас је остало и види се на мени. Сви су ме гледали као ванземаљца, и издајника и нестабилну личност. Ипак, временом су схватили колико сам срећна у том новом свету... Шта рећи и објаснити људима који очекују да им се ћерка, пријатељица, познаница или комшиница понаша по шаблону на који су навикли? Шта рећи људима који се задовољавају начином живота који је око њих, не размишљајући да ли је то у реду и да ли им прија?

Граница или прекретница мог размишљања о преласку на ислам, кристално ми је јасна. Она која повезује живот, пре и после. Сада знам да онај живот пре, заправо није био живот, већ само преживљавање. Са вером у Једнога Бога, устајем лагано и без терета,

знајући да је Он, Узвишени, Онај Који све зна. Он ме чује, Он чује моје молбе и услишава их, Он даје знање, упуту...

Живот се наставља. Али, прави живот. Засновала сам породицу и надам се да ће је Узвишени Аллах упутити[4] као и све мени драге особе. Испуњена осећањем смирености у души, срећна сам. Радује ме што то могу да поделим с вама. Молим Бога да Он буде задовољан мноме и нашим уметом. Амин! (Боже услишај!)

Аиша

[4] Ако је неко рођен у муслиманској породици не значи да ће бити упућен. Јер колико је само оних који носе муслиманска имена а далеко су од истине. С тога Аллах је онај који упућује његове искрене робове који траже истину и који чине добра дела. Зато стално треба тражити упуту од Бога.

Пучина

У разреду је настала тишина. Сви су бринули како су урадили писмени задатак из српског језика. Разредна никако да почне да чита оцене. По обичају, надала сам се јакој четворци или слабој петици, с доста замерки. Наставница ме је погледала и с осмехом ме је позвала да прочитам рад. Давно није прочитала тако нешто од једног основца. Већина није веровала да сам то ја написала. Била сам одличан ученик, али добити похвалу из овог предмета - било је чудо.

Шта је то било написано да су сви слушали с поштовањем? Само речи зрелости. Шта смо ми људи, какви треба да будемо, колико вреди борити се? Али, одакле све те мисли? Како то да ја нагло сазрим?

Мишљења сам да је велико искушење у породици допринело мојој промени. Разболела ми се мајка. Нестали су дани среће. Осмех с мог дечијег лица се топио и постајао све ређи а често и извештачен.

Почела сам да размишљам шта да радим у таквој ситуацији. Од кога да тражим помоћ и коме да се обратим? Другови и другарице нису марили за мој проблем. Увидела сам да ми ни молитве упућене људима не могу помоћи. Дубоко из мене, искрено и природно, излазиле су реци обраћања Богу. Молила сам Га свако вече да излечи моју маму и да нас све упути на Прави пут.

У школи, медијима и у друштву, претежно се причало о непостојању Бога. Други су ми говорили о томе, али никако да останем убеђена у тако нешто. С друге стране, била сам збуњена којим путем да кренем. Хришћанство ме је искрено привлачило, али нисам била сигурна да ли је то крај мом трагању. ислам ми је био прилично познат, у формалном смислу речи. Нисам знала да ли верујем као хришћанка или муслиманка. Срце се није смиривало због непроналажења истине. Како је пронаћи? Како бити апсолутно сигуран да је нешто онако како је написано или препоручено? Шта смо ми, куда идемо?

У писменом задатку сам написала да смо само пролазници на овом свету и да се треба што више доказивати у доброчинству. У то није било никакве сумње. Али, коме све то предајемо? Људима или само

Ономе Који нас је створио? Ко је Посланик у кога верујем? Ко је Исус?

Осећала сам необјашњиво гушење приликом сваког уласка у цркву. Страх од икона, фрески и тамјана био је све неподношљивији. Била сам у недоумици, јер је постојала могућност да ме шејтан (ђаво) одвлачи од тога, а нисам знала да ли је то истина.

Знам да сам бесциљно лутала. Живот је пролазио. Долази период ћутње и повлачења у себе. У првој години средње школе, почела сам да схватам да сам отуђена од других. Готово нико није хтео да се дружи са мном. Био је то велики ударац.

Молитве су се настављале. Књига ми је постала најбољи друг. Остали су ме само тражили кад би им нешто затребала. Једини прави пријатељи су ми били родитељи и брат. Бринули су се због тога што се са мном дешава.

Нова година. Неколико минута пре њеног наступања. Свако је имао некога да загрли те ноћи, а ја сам усамљена јецала тражећи одговор зашто се баш мени то дешава. Куда све ово води? Има ли неко на свету ко се осећа као ја?

Свима сам говорила да сам те ноћи имала друштво, једино су родитељи знали истину. Од тада су почели интензивније да се друже са мном не би ли ми било лакше. Родитељи су најбољи пријатељи деци.

У нашој усамљеној кућу, почели су да долазе нови гости. За неке су били добродошли, а за неке нису. То је била исламска литература. Нисам могла да пропустим да не прочитам. Те књиге су постале моји добри пријатељи. Почела сам да се проналазим у њима. Свака је нудила адекватне одговоре на моја питања. Све је почело да се мења, и мој живот и ја.

Бог је Тај Коме сам се предавала. Чињеницу да се не треба давати људима, пронашла сам на страницама ових књига. Схватила сам да добра дела радим у Његово име и да се само Њему захваљујем на свему. Полако схватате да рад у име људи ништа не значи и да је најслађе дело урађено у тајности. А то дело није скривено Ономе Кога толико волите. Та љубав је савршена и схватате да једино Бог заслужује обожавање.

Ко жуди да од Господара свога буде лепо примљен, нека чини добра дела и нека, клањајући се Господару своме, не сматра Њему никога равним! (Кур'ан, Ел-Кехф, 110)

Све друге љубави постају пролазне. Када докучите истину, уз Божију помоћ, нема лепшег духовног осећаја. С друге стране, поверовала сам да је Мухаммед Божији роб и посланик. Он је најбоље створење. Поступамо према ономе што је радио, говорио или што је ћутњом одобрио.

У мој живот је убрзо ушао намаз, страх од Бога, пост и много тога новог и доброг. Упознала сам нове пријатеље. Боље речено, прве пријатеље у животу. То је био београдски џемат сестара.

Само оне сестре које су у њему биле знају тај осећај. Тешко ми је да га опишем у пар реченица. Тада сам схватила да сам добила праве пријатеље. Иако су биле пуно старије од мене, сестре су ме прихватиле као вршњакињу. Убрзо, дошао је период када нисам могла а да не видим или да бар чујем неку од њих.

Уз њих сам схватила многе ствари. Речи су прелазиле у дела. На окупљањима смо све биле толико полетне и јаке, могле смо врхове планина заједно да освајамо.

Највише ми је пријало јединство у нашој малој заједници. Ту организованост, спремност да се

помогне и устраје на правим стварима, ретко где ћете срести. У великом граду, пуном свакаквих праваца, ми смо дисале као једна и бориле се за основу пута којим смо кренуле. Бориле смо се за ислам. То није била појединачна борба, већ заједничка.

Неке од сестара су почеле да одлазе, друге су остајале. Помислила сам да ћу остати сама. Узвишени Аллах је дао да тако не буде. На неком другом месту на планети, срешћу се поново с њима. Ипак, оног истог жара, који смо осећале у сред Београда, неће бити. Мислим да нас је тај град спојио. Под његовим светлима се рађала наша љубав, као и наша прича. Сви ти кораци, начињени у тешким околностима, били су заједнички. Сваки корак учињен у Његово (Божије) име. Бринете шта ћете сутра ако буде провокација од других, како да се покријете, како да обавите намаз? Све су то слатка искушења и лакше их је пребродити кад вам Аллах да сестре да вас подрже. Када сте с њима, осећате Аллахову милост.

Данас живим у једном другом граду, у другој држави. Мој однос према Исламу је исти. Поштовање према родитељима веће, као и према мојим сестрама. Чезнем за још једним заједничким сусретом у Београду.

Молим Аллаха да онога који чита ову причу подстакне само на добро. Сви смо Аллахови и Њему ћемо се вратити!

Маида

У рамазану

Први пут сам је упознала у харему Бајракли џамије у Београду. Осетила сам да је она другачија. Тачније, да је полетнија од других. Касније смо започеле разговор. Видела сам велику спремност и одлучност спрам Ислама, инша-Аллах. То ме је подсетило на сестре које сам пре упознала, а и оне су биле примиле ислам. Како све оне личе. Маша-Аллах!

Долази рамазан. Зима 2004. године. Муслимани широм света почињу припрему за дочек овог важног госта. Читав свет сазнаје да за муслимане почиње месец мира и чишћења. Бодрила сам јединог муслимана из моје околине да и он почне с постом: „Хајде, па није то тешко! Хајде, заједно ћемо!“

Знам да је тој особи било тешко да почне са овим исламским прописом у средини нетолеранције и неразумевања. Како објаснити свету да си ти другачији и да поштујеш своју традицију? Ја сам постела, а још увек нисам била муслиманка. Веровала сам у Бога. То је за почетак било довољно. Недостајао ми је само други део шехадета (сведочење да је Мухаммед Божији роб и посланик). О Исламу сам

знала мало, сасвим недовољно да би га тад прихватила. Мамине пријатељице су биле муслиманке и имала сам одређеног знања о томе. Као на пример, да се верује у Једног Бога и да се не једе свињетина, али више нисам истраживала.

Родитељи су ме учили да не верујем у Бога, да је то бесмислица. Али, тражила сам Прави пут. Некако ми се њихов одговор чинио превише детерминисаним. Не могу да заборавим, да ме је отац, који не верује у Бога, тешио као девојчицу, када ме је јако болео зуб да заједно замолимо Бога да ме прође бол. Упитала сам. га: „Зар ми верујемо да Бог постоји?“ Одговорио је: „Сад ћемо да верујемо, па после нећемо.“

„Не разумем!“ Често сам кроз своје сазревање размишљала о овом догађају. Они су ме упорно учили атеизму, јер су сматрали да је тако исправно. Али, у мени се увек крио прозивник тога. Све је постајало очигледније сазревањем и природним схватањем да Бог заиста постоји. Хришћанство нисам схватала. Тројство, шта је то? Увек сам се питала како то да објасним себи. Ако не можеш да разумеш, како ћеш да објасниш другима у шта верујеш. И на крају, ако

ти не верујеш довољно у нешто, не можеш ни да говориш да је то твоје веровање.

Почела сам да верујем у Бога. Наравно, тад још нисам била примила ислам. Мојим родитељима је било тешко да то прихвате. Када сам им рекла да сам примила ислам, то је изазвало шок. Више им није било битно да ли сам хришћанка или муслиманка, све док сам веровала у постојање Бога, а док они то нису.

Прича о почетку мог новог живота је почела пре рамазана, а свој конац има баш усред овог дивног месеца. Шта ме је то заправо пробудило?

Седела сам у соби и одмарала сам. Дан, као и сваки други. Поглед ми је био уперен у Кур'ан, тек тако, ништа није случајно. Кур'ан је одавно био у кући. Нисам га читала, само сам брисала прашину са њега.

Сада сам хтела да га прочитам. Није ту било двоумљења, већ једноставна одлука. Довољно је било да прочитам неколико страница на почетку Кур'ана и да већ тог дана будем убеђена да сам прочитала истините реченице. Схватила сам да је у њему Истина. Диван је то осећај, а помало и чудан, јер све је дошло тако, како би неки људи рекли, на брзину.

Али, зашто се двоумити и размишљати пуно, кад је све кристално јасно. Дошла сам и до другог дела Шехадета. Постала сам муслиманка.

И ето дођох, за неке сасвим случајно, до Истине. Али ништа није случајно. Бог све уређује онако како треба и кад је за то време. И тако је за мене почео нови свет који требам да истражим, што мени као јако радозналој и темељитој особи неће да буде напорно.

Недуго после примања ислама, покрила сам се - то је за мене један диван догађај. На питање да ли је то осећај заосталости и окова, одговарам: „Не, никако! Отвореност и слобода, наравно."

У почетку сам мислила да много тога знам од пре. Полако сам почела да схватам да није тако. Тек кад прочиташ праву Истину о исламу и муслиманима схватиш да су медији направили велику замку. Зато треба трагати без предрасуда. Треба читати изворе ислама. Прави узор се налази у примерима свих посланика, као и њихових пријатеља, у примеру нашег племенитог последњег Божијег Посланика Мухаммеда, нека су Божији мир и благослов над њим, кога толико волимо.

У средини у којој је јако тешко да будеш оно што желиш и што јеси, опстају многи „чудни људи“. Све нас помало сматрају чудацима и странцима. А ми смо заиста странци на овом пролазном дуњалуку (свету). Тешко је опстати у таквој средини, али Бог нам даје снагу. Сваки корак у Његово име покреће нове кораке у сваком смислу. Аллаховом вољом, има нас тамо где је тешко замислити да смо јаки и напредни верници.

Нисам званично променила име, али је мој живот промењен. Нисам променила породицу, али су они навикли на „моју промену." Трудим се да им сваки пут, на све бољи начин, прикажем ислам не би ли размислили о његовим вредностима. Моја прича није пуна инспирација и јако интересантних догађаја. Довољно ми је да је она моја и јединствена, да могу да је испричам вама и својој дечици, инша-Аллах (ако Бог да).

Молим Узвишеног Аллаха за добро на оба света, да нас све упути на Прави пут и да нас учини срећнима! Ми смо Аллахови и Њему ћемо се вратити.

Хадица

Трагање

Муслиманка уживо је мени непозната особа. Никако да је упознам. Моје мисли су, пак, често с њом.

Ја сам Београђанка. Рођена на Врачару. Научена свему што се подразумевало да је остало од знања о православној вери, након много година владавине комунизма. Пазило се увек када је „црвено слово" али без икаквог сазнања шта би то заправо требало да значи. И то је било све.

Према цркви никад нисам осећала привржeност коју сам, наводно, морала осећати. Такво осећање је постојало током даљег сазревања. Као тинејџерка, веровала сам да нешто постоји. Дарвинизам или, тзв. настанак од мајмуна увек ми је био несхватљив, шта год да ми се усађивало у главу током школовања.

Тражила сам свуда, веровала да постоји нека равнотежа између добра и зла, али и да добро увек надвлада, зло. Никако нисам могла да пронађем прави одговор. Трагала сам на разне начине, читала сам о

будизму, посећивала Харе Кришна скупове, разматрала, јудеизам желећи да прочитам Кабалу, читала Стари и Нови Завет. Ништа од одговора који сам тражила, ништа од истине.

Све се променило те 1999. године, када сам добила рачунар. Моја радознала природа добила је потпуно нове хоризонте истраживања, а ускоро је уследио и један потпуно нови свет — интернет. Мало касније за мене се отворио још један занимљиви свет - чат. Он ми је био оруђе за сазнавање свега што ме је занимало у вези са исламом. Желела сам да чујем шта људи имају да кажу о исламу.

Можда и не би све било како је било, да моји родитељи нису пошли на једну свадбу у Америку, да буду кумови. Били смо усхићени сви одреда, све је било подређено њиховом одласку, месецима унапред. Није то била мала ствар за мене.

У Њујорк су стигли у суботу, 7. септембра, да би се већ у уторак за Америку догодио историјски "11. септембар," када је срушен Светски трговински центар. То је био шок за читав свет. У вестима се из минуте у минуту извештавало. Огроман дим изнад града, ванредно стање, а у мени страх где су и како су моји родитељи. Хвала Аллаху, тог дана никуда нису

ишли, а већ сутрадан је требало да иду у ресторан на врху једне од срушених зграда. Узвишени Аллах је одредио да тако не буде. Само Он зна дан наше смрти. Тај догађај је покренуо лавину размишљања. Шта је заправо ислам?

Како раније напоменух, одлазила сам понекад на чат. Знала сам да има разних соба, па, између осталог, и соба Босна на Далнету. Не знајући шта ћу да доживим, ушла сам на овај чат. У то време, имала сам дозу предрасуда према исламу. За мене је први улазак на овај чат био запањујући:

Аллаху Екбер, Аллах је Највећи, Мерхаба (добродошлица), Само је ислам права вера, Селам алејкум, браћо муслимани! Аллаху екбер; Аллах је највећи!

Каква је то вера ислам? Било је људи које сам упознала на интернету, који су ми тек помало могли одшкринути врата иза којих стоје одговори. Полако сам почела да тражим одговоре по разним сајтовима.

Једног дана, отишла сам у градску библиотеку и узела једини примерак Кур'ана, који је, сва срећа, имао тефсир (објашњење) на свакој страни. Почела сам да читам, а касније и да учим. Заволела сам га

много. Усхићење док сам га читала бивало је све јаче и јаче.

Тако почиње моја прича и мој пут у ислам, а нека је хвала Аллаху, Господару свих светова, Свемилосном, Милостивом, Ономе Који све зна, Који је спустио Објаву као милост свим световима, и нека су Божији мир и благослов на Његовог најчаснијег роба, Мухаммеда, на његову часну породицу, на његове следбенике, као и на све оне који га следе до Судњег дана. Амин!

Отварала су се врата знања и сазнања. Почела сам да упознајем муслимане. Бојала сам се како ће реаговати на то што сам Српкиња, мислећи да ћу бити одбијена и погрешно схваћена. Али, хвала Богу, није било тако. Та љубазност ме је још више одушевила.

Убрзо сам открила сајт www.муслиманка.нет на којем сам упознала пуно дивних сестара, од којих неколицину волим као да су ми рођене. Испрва сам их стидљиво проматрала док су писале на форуму, а није их ни имало пуно, сајт је био млад.

Било је мноштво питања у мојој глави. Помислила сам да је то одлично место где бих могла да сазнам одговоре. Зато сам и решила да се јавим

једној сестри, Умму Фатими. Написала сам јој нешто, али никако није било одговора. Затим сам решила да напишем другој сестри, Умму Сулејман, и срећа, јавила се. Драга Умму Фатима је била нешто заузета тих дана, а мени се журило.

И тако је почело. Затим сам упознала Мајку близанаца, па Јабуку, Сањанку, Сурму, па тако редом. Све су ми и дан данас миле и драге, а посебно ове које сам прве навела, јер сам од њих највише научила.

Недуго затим, 2002. године, пошла сам у Сарајево где сам лично упознала милу и драгу Јабуку, баш у срцу Башчаршије, у харему Бегове џамије. Ту је био и мој први намаз у џамији, у друштву и џемату сестре Јабуке. Прошетале смо чаршијом. Јабука ми је купила мараму као хедију (поклон), а и одвела ме је да се напијем воде са Башчаршије. И деси се мени, као што каже она стара, позната босанска, песма:

Ко се једном напије воде са Башчаршије, никад више из Сарајева тај отићи не умије...

Маша-Аллах, лепоте тог дана, да је Бог награди Џеннетом (Рајом)! Још један сам поклон добила од ове драге сестре а то је била прва књига из исламске литературе: Талиму-ул-ислам (Подучавање

Ислама). Али кад сам узела да читам, није ми било лако, требало је да научити све битно из књиге, а била сам скроз неука. Све ми је деловало као једно неисцрпно море знања, а Јабука ми је рекла како би било добро да ствари које су ми потребне научим напамет. Да ли ћу моћи? Нисам била сигурна. Можда успем?

Када сам дошла кући, у Београд, сумирајући утиске, одлучила сам да се похвалим сестрама. Умму Фатима је била на МСН-у, а умеле смо дуго да причамо. Ћеркица јој је била мала, бебица баш, али сестра је увек налазила времена за мене, Аллах да је награди најлепшом наградом! Казала ми је: „ У тој књизи постоје елементи оног основног што треба да знаш.“ Ух, преплашила сам се, помислила сам да сам изгубљена; никад нећу моћи да научим ни ово, а требам још више. Али, Узвишени Аллах, је Онај Који даје снагу и мудрост Својим робовима. Он нас изводи из тмине на светло истине.

Та књига је била само почетак. Океани знања су преда мном, колико год да учим, никад не могу све да научим. Ипак то није обесхрабрило, већ ме је навело на даље учење и усавршавање, попут непресушне жеђи за водом. Наш Господар, Свемоћни

и Свезнајући Аллах, нам је рекао да учимо, па тако и морамо чинити. Требамо постизати више степене знања и требамо да га примењујемо.

Пар година сам провела истражујући на интернету, без неке опширније литературе, и то ме је знатно успорило у изучавању, што сам тек касније схватила. Била сам муслиманка, неоспорно, али нико, осим мојих сестара с форума, то није знао. У мојој породици су се осећале промене, иако нико није могао да дефинише шта се то заиста дешава. Неретко је долазило и до вербалних сукоба, јер инсан (особа) кад једном спозна истину не може да буде слеп и глув на чињење ширка (приписивање Богу судруга). Тако је уследио бојкот свињског меса, непосећивање родбине на славама и свадбама и још пуно тога.

Често сам се питала: „Шта ако ми се нешто деси, како ћу бити покопана, зар као хришћанка?“ Не, не смем то да дозволим, морам да обзнаним да сам муслиманка, па какве год последице биле. Дошло је време да признам ко сам и шта сам. Решила сам да то признам само једној особи: мајци. Реакција је била бурна - пуно плача, туге, неразумевања... Издала сам је, издала сам њену љубав, она мене не познаје. И

заиста се тако осећала, огромна бол се надвила над њеним животом.

И дан-данас, иако су сви сазнали и иако се све стишало, још увек то нико не прихвата и даље се надају мом "повратку". Мада то не признају, верујем да жудња за оном старом „ја“ и даље тиња. Надам се да ће престати.

У међувремену, упознала сам једну фину особу, који је постао мој брачни друг. Удајом за њега, моје изучавање и напредовање у исламу се побољшало, након дугог времена стагнирања. Почео ме је подучавати свему што је он знао, а то је свакако било пуно више него што сам и слутила. Уз њега сам почела сазнавати све везано за ехли-с-суннет вел-џемат (исправно тумачење ислама), почела сам да учим акиду (веровање) као основни темељ вере. Имамо, хвала Богу, дете које, инша-Аллах, желимо подучити и одгајити у покорности Узвишеном Богу. Молим Аллаха да подари нашој породици, као и свакој другој исламској породици на овом пролазном дуњалуку, сваки хајир (добро) и берекет (благослов).

У довама су ми увек родитељи и жеља да они и њихова покољења крену путем ислама, као и да буду од становника Џеннета (Раја). Болно је гледати

најмилије како немају смисао живота и како тумарају у тами неистине. Још је болнија помисао шта следи након смрти оном кога Бог не упути. Аллах нас сачувао од тога!

Нека је хвала Аллаху на упути, и молим Га да нам укаже на Прави пут и да уђемо у Џеннет (Рај). Нека је мир и благослоб на нашег Мухаммеда, саллаллаху алејхи ве селлем[5], послатог као милост свим световима, који нам је доставио последњу Божију Објаву (Кур'ан), на његову часну породицу, асхабе (следбенике) и све оне који га прате до Судњега дана! Амин!

Муслиманка

---

[5] Муслимани након што се спомену имена Божијих посланика спомену да Божији мир и благослов буду над њима. Речи „саллаллаху алејхи ве селлем“ значе: „Нека су Божији мир и благослов над њим“.

Сестре у Исламу

Моја драга сестра с којом сам толико тога прешла. Волим је у име Аллаха.

Да су ми пре неколико година причали да ћу ову недељу поподне дочекати на овом месту и с овим људима, насмејала бих се. Данас сам ту. Имамо скуп сестара у просторијама поред Бајракли џамије. Дивни су нам сусрети. Маша-Аллах! Спомињемо Узвишеног Аллаха, доносимо салавате (благослов) на Посланика, мир над њим. Помажемо се, волимо се у име Аллаха и причамо једна другој своју причу.

Понекад пожелим да овај осећај траје дуже. Онда се сетим да ћемо се, у име Узвишеног Аллаха, скупити у Џеннету да заједно и вечно величамо Њега (Бога) и да се међусобно сусрећемо. Ако Бог да.

Јако сам везана за овај џемат. Он ми је на неки начин показао праву слику ислама. Сада седимо заједно и надамо се присуству мелека (анђела), јер они бораве на местима где се Узвишени Аллах велича и хвали. Борити се за ову веру у сред града

сиромашног њоме, велика је част и понос. Хвала Богу.

Мене је на неки начин исламу привукло баш то што сам могла да видим јединство међу људима. Они имају исти циљ. Ми, сестре у џемату, заједно се молимо и спуштамо лице на сеџду. У исто време, изговарамо речи хвале и захвале. Када је рамазан, заједно, у име Узвишеног Аллаха постимо, осећајући глад, жеђ, нестрпљење, али једна другу бодримо и подсећамо на величину поста и награду за постаче. У тиму спремамо ифтаре (вечера након поста). Наша дружења нису пуна беспосличарења и кафенисања. Напротив, трудимо се да помогнемо другима, да освежимо ислам и муслимане.

Заједно напредујемо, радујемо се лепим и срећним догађајима, а плачемо и тужни смо кад је неко у искушењу или недаћи. Саветујемо једни друге. Волимо се.

Кад ми је тешко, позовем сестру и исплачем се. Знам да је тада и њој тешко, али она неће да плаче да мени не би било још теже. А после ће, Аллах најбоље зна како, на ноћном намазу пролити сузе и молити Аллаха за мене и моје стање. Молиће Га да се нађемо у Рају, да будемо вечно заједно.

Трудимо се да што више сазнамо и променимо. Због околности у којима живимо, често неке сестре оду из Београда, па нам зато пуно недостају. Али, оне су присутне у нашим мислима и молитвама. Понекад дођу и посете наш џемат и знају да им је ту било најлепше.

Прича о томе како се сестре у исламу воле и поштују, таква је да се о њој може роман написати. Тај роман био би пун љубави, нежности и саосећања које свака од нас доживи у том дружењу. Оне нису моје рођене сестре. Није нас иста мајка дојила нити чувала, али потичемо од исте мајке – Хаве (Еве). Исто тако, нама су заједничке и мајке верника - Аиша, Хатиџа... Бог био задовољан њима.

Често се сетим хадиса (казивања) којег -бележе Бухарија и Муслим, а говори о категоријама људи који ће на Судњем дану бити у хладу Арша (Божијег престоља), када другог хлада неће бити. Наводи се и категорија: *„...двоје који се заволе у име Узвишеног Аллаха, друже се и растану на тој основи.“* Надам се да ћемо и ми, из тог разлога, бити спашени у хладу на Судњем дану.

Шта помислите када видите жену која је скромније обучена? У њеном понашању примећујете

самилост и великодушност, смиреност и искрено задовољство. Овај опис одговара муслиманки која је постала свесна постојања Бога. Свака муслиманка може да живи покорна свом Господару, Створитељу, а да није лишена лепоте мајчинства и наклоности супруга. Може бити покорна Богу, а да Истовремено осети благодати брака и љубави. Њене обавезе дневних молитви, поста, ходочашћа и зеката[6] су исте као и обавезе мушкараца.

Када је с породицом, она ће бити пажљива мајка и супруга, као и свака друга. Помислићете да је то пуно обавеза. Како жена да буде добра верница, максимално посвећена вери и Богу, а да буде и добра супруга, домаћица и мајка? Међутим, свака муслиманка, верница је управо све то. Када свако од нас стреми да напредује на Аллаховом путу и да стекне Божије задовољство, онда му Милостиви Аллах олакша у томе.

Када сам почела да се дружим с њима, уверила сам се да су муслиманке племените и пажљиве. И

[6] Зекат у језичком смислу значи чишћење. А у терминолошком значењу је вид богослужења који обавезује имућне муслиманима да издвоје иметак у добротворне сврхе, оним категоријама које заслужују то и које су одређене вером.

сама сам била пред примањем ислама, и већ сам се осећала као муслиманка, као једна ођ њих. Од првог момента, све су ме прихватиле као рођаку коју нису виделе годинама и која се одједном појавила, тј. као члана породице. Па наравно, ми и јесмо сестре по вери. Сто сам била више у исламу, веза са сестрама је бивала још чвршћа, као да се знамо целог живота. Заиста, ја их доживљавам као рођене сестре.

Знате ли какав је осећај имати на стотине милиона сестара? Верујте ми, прелепо је. У коју год земљу да одете, осетићете топлоту и радост у срцу када примите селам и осмех од сестре која вас први пут у животу види, али која зна да сте јој сестра у вери, и прихвата вас као своју. То је осећај среће који вас испуни као кад добијете десетку на испиту. Не знам ни сама како да опишем. Сваки осмех сестре у исламу је прелеп поклон, а њој добро дело.

Концепт ислама је јако једноставан и практичан. Човек не мора да се изолује од остатка света да би постигао потпуну покорност Богу. Напротив, свако добро дело учињено у име Узвишеног Аллаха, и зарад Његовог задовољства, само је по себи велико и вредно. Оно представља покорност Аллаху, било да обављате молитву, било

да постите, удељујете помоћ сиромаху, храните дете, спремате мужу кревет за одмор или упућујете сестри муслиманки поздрав и осмех.

У скоро исто време, муслиманке широм света чине неки од наведених видова ибадета (богослужја) своме Створитељу. Неке се готово непрестано труде, неке понекад, али исти им је циљ на уму. Муслиманка је сестра, мајка, ћерка, жена или пријатељица. Она се свакога дана осећа срећнијом, кориснијом и здравијом.

Дакле, ислам је неизмерна пракса у човековом животу. То је оно што наводи многе људе да прихвате ову веру као свој нови начин живота.

Овом приликом нисам причала о свом путу у ислам. Причала сам о ономе што ме је привукло и задржало у овој дивној оази мира. То је пракса, то су дела.

Боже мој, Ти си наш Господар. Ти си нас створио и ми смо Твоји робови (слуге). Опрости нам, јер само Ти можеш да опростиш. Амин!

Истикама

Сеџда[7]

О Есми сам чула пуно тога доброг, маша-Аллах. Једном ми је рођака из Сарајева навела како се дописује и како шаље литературу једној сестри из Србије, која је примила ислам. Зар да је не познајем? Било ми је жао што је нисам прва упознала, кад смо већ тако близу. Тај тренутак је био право време и за мене и за њу. Тако Узвишени Аллах све лепо уреди!

Моја соба је била једини кутак у ком сам се осећала сигурно и топло. Међутим, и даље је постојао тај осећај празнине и жеље за прочишћењем. Како то да изведем?

Неколико година су ме мучиле фобије. Некоме је можда тај период брзо прошао, али мени је сваки секунд био као година, а минут као деценија. Дуго сам се борила за лек, полако схватајући да је сва та борба била узалудна. Хтела сам да се излечим. Тражећи пут, наилазила сам на разне неразумне

[7] Сеџда је спуштање ничице на начин да се челом и носем дотакне тло, као и шакама, коленима и врховима стопала. Тада је особа најближа свом Господару, и тада су молитве најскрушеније. Она је такође неизоставни део обавезне молитве.

одговоре, како у хришћанству тако и у будизму и материјализму. Правог одговора није било.

Коначно сам га пронашла у исламу. Бог је један. Њему се молимо. У Њега јединог се поуздамо. Зашто? Јер само Он помаже. Само бих спустила чело, шаке, колена и предње прсте ногу на тло свог топлог кревета. И дуго бих ту остала, мислећи да је молитва само сеџда. У почетку је моја молитва искључиво била заснована на њој. Као да лебдим. Знам Коме се молим, знам сврху и корист тога. Не молим се некоме ко ми не може помоћи. То је за мене био једини спас. Нема икона, посредника, светаца и чудака којима се молим за спас.

Само Тебе, Боже, молим да ми помогнеш. Ти си ми ослонац у тешким тренуцима. Само се у Тебе поуздам.

Убрзо сам научила речи које су толико велике и снажне. Кад их изговориш, осећаш се тако сигурно и постојано: Ве ла хавле ве ла куввете илла биллах / Нема снаге нити моћи осим Аллахове снаге и моћи. Његова моћ и снага су савршене. Поуздала сам се у Аллаха, и то је једино успело.

Чисто срце, тело и осећај смирености су оно што сам дуго тражила. Сузе су текле не могавши да се зауставе. То су биле радоснице. У свом малом кутку, онако затворена од осталог света, у молитви, цео свет је био мој. Нисам сама као што ми је ђаво представљао.

Молила сам Бога, величала Га и хвалила. Понекад ми је било чудно што сам толико срећна. Било ми је и нестварно да сам коначно пронашла Прави пут. То ми је Бог дао. Хвала Му!

Пространство које се не може докучити. Срце се задовољно и сретно осмехивало.

Оне који верују и чија се срца, кад се Аллах спомене, смирују, а срца се, доиста, кад се Аллах спомене, смирују. (Кур'ан, поглавље „Ер-Ра'д“, 28)

Оно што ме је смиривало јесте осећај да ми је Аллах Заштитник и Онај у Кога се уздам. Ко се више радовао од мене молитви, тада једином спасу, Заиста сам тако нешто доживела. Препоручујем свима да пробају. Једноставно је. Касније ми је молитва постала оно што је формално требала бити. Али сеџда је оно што ме је раније а и сада ме носи у плаветнило и смирај.

Изговорила сам Шехадет у својој соби, са истим жаром, поносом и уверењем. Прво преко телефона са сведоцима, а онда и у џамији. По први пут, мелеки писари (анђели који записују људска дела) су ми били сведоци.

Кад се само сетим! Све те књиге о излечењу, разни психијатри, немоћни видовњаци и психотерапеути, разне мистичне религије. Нема краја лажима. Не верујем у то. Није ми нимало помогло. Сви су се они трудили и говорили да ће проћи, уз ове или оне пилуле и сеансе. Једина учинковита терапија је био ослонац на Узвишеног Аллаха, и период (молба) Њему. Та непролазна и дивна љубав према Створитељу довела ме до онога што сам толико тражила. Све друге љубави су лажне и пролазне. Размишљајући да се молим Једином Богу у исто време кад и хиљаде мојих браће и сестара у вери, усхитило ме је. Знала сам да имам толико тога да поделим с њима. Радовала сам се свакој следећој молитви. У једном тренутку сам схватила - па мене је Аллах излечио. Могу да живим као и пре. Изаћи ћу напоље. Не могу да останем овде читав живот. Желела сам и својима да покажем да сам кроз ислам нашла кључ за решење мојих искушења. После толико времена, долази први излазак у свет. Ја сам

слободна муслиманка и поуздам се у Бога. Нестале су су пресије и фобије. Нема живота без ислама. Боже, помози ми на том путу!

Хтела сам још да сазнајем и јачам у вери. Тако је и било. У почетку пуно тога нисам могла да разуме, али касније сам успела да се поносим вером у потпуности. Сестре су ме дочекале с осмехом и помогле око свега. Као да сам их знала дуже него што заправо јесам. Сама никад нисам била.

Нови сусрети, нови људи. Осећам се дивно. Могу да полетим као никада до сада, имам мотива за много више. Ислам је Испунио мој усамљени и тегобан живот.

Отворила су се нова врата која доносе пут покајања, истине, праве среће и искреног осмеха. Неколико година је трајало неуспешно лечење, а за само пар тренутака Узвишени Аллах ме је излечио. Ослонила сам се само на Њега - и помогао ми је.

Сви су се чудили, чуде се и дан-данас. Како да више нисам она иста, већ Есма? Једног дана, на овом или Оном свету, увидећете зашто више нисам она стара. Зар не видите моју промену?

Не стидим се што сам муслиманка. Зар се тога треба стидети? Родитељи још увек мисле да је то пролазно, надају се да ћу им се вратити, да као некада заједно обожавамо иконе, страсти... Не желим да се вратим, не желим поново у тамницу где ми је живот био мучење. Па и да ме неко присили, у срцу ћу опет бити оно што јесам. Муслиманка, Есма, она која се ослања на Једног Бога Аллаха.

Људима је тешко да схвате како неко може да прими другу веру. Па зар човек није оно што заправо осећа? Зар би неко прихватио неку веру, ако није задовољан тим избором?

Када схватите да је Бог само Један, доживите нешто попут поновног рођења. У почетку вам је довољно да схватите Једноћу Створитеља, па полако почињу да се слажу остале коцкице о практиковању исправне вере. Све полако долази на своје заслужено место. У почетку ми је било чудно све везано за хиџаб (обавезно покривање муслиманке), а и много другог. Дуго ми је требало да савладам себе. Једноставно, сам схватила да је то наредба Оног који најбоље зна шта је за нас добро, а шта није. Свака ствар у исламу је таква. Ношењем хиџаба, дошао је смирај у мој живот и у моје срце. Људи ме више поштују, јер је то

заштита за једно нежно женско биће. Слављен нека је Аллах.

Да ли је особа која прими ислам лицемер? Можда је за некога то лицемерство, али зар то није искреност која прати чисту фитру[8] (урођену природу) код свакога од нас? Питају ме шта је са мном и какав је мој нови живот. Одговарам им искреним осмехом и задовољством које се види на цртама лица и у очима.

---

[8] Свако дете се роди у природној вери у Једног Бога (исламу). Међутим, средина у којој живи то дете најчешће је пресудна у његовом одгоју, па ће дете, иако рођено у исламу, под утицајем околине прихватити религију која је заступљена у дотичној средини. Пуно људи чија природа није искривљена гресима, погрешном вером, атеистичким идеологијама, верују у постојање јединог Узвишеног Бога. Сви људи, и верници и они који тврде да су неверници, када их задеси велика несрећа - ударац судбине, од којег губе стрпљење и не налазе му лека, не траже спаса и заштиту ни од кога од познатих створења, него траже помоћ и уточиште код Снаге која је изнад тих створења. Снага коју не виде, али коју у душама и срцима, и сваким нервом осећају као Њено постојање, Њену величину и узвишеност. Ово се дешава великом броју ученика у данима испита, као и многим болесницима кад се болови појачају и лекар постане немоћан. Сви се враћају своме Господару Једном Богу и посвећују се обожавању Њега.

Знајте да је мој живот сада чист и пун. Нема враћања прошлости. Идем даље. Желим да будем у потпуности покорна само Узвишеном Богу. Остало сам пронашла. Аллах ми је дао да пронађем. Сва захвала и хвала припадају Њему.

Свима поручујем ислам. Поручујем им да им желим добро, па их зато и зовем да крену са мном. Не желим да на оном свету будем одговорна за њихову заблуду. Ја вам саветујем, а ви размислите, ако имате памети а и жеље за тим.

Молим Аллаха Узвишеног да упути моје родитеље, родбину и све нас на Прави пут. Да нас заштити на овоме и Ономе свету од свих патњи и потешкоћа. Свакоме ко ово чита желим да размисли о порукама које носи Аллахова упута. Једина права Упута. Амин!

Есма

Из далеког и хладног Сибира у топлу Босну

Сестро, никад те нисам уживо видела, али си ми драга као да те дуго познајем.

Хладни Сибир. Место где има мало људи и живота. Родила сам се и живела тамо. Русија, јако сиромашна земља. Иако се хвали величином, носи једну кобну нит - тишину и језу. Пуна неверства, сиромаштва и празнине.

Живела сам тамо све до смрти мога оца. Након тога одлазим у Крим с тадашњим мужем и сином. Нисмо се добро слагали, па смо се разишли. Мајка је дошла да живи са мном. То ми је било велико олакшање.

Да бисмо преживеле, радиле смо разне послове, као на пример спремање и продаја хране. Бориле смо се да некако преживимо.

Радиле смо с једном муслиманком (по имену). Она нам је често причала о Богу. Међутим, није нас звала у џамију, већ на предавања Јеховиних сведока.

Духовност је код мене увек била присутна, посебно у том периоду. Требало ми је одушка и смираја. Надала сам се да ћу га негде наћи, јер сам била погођена губитком оца, а затим и мужа.

Ишла сам на наведена предавања и била поносна, срећна и задовољна. Предавачи су били љубазни и пуни аргумената који су тада били довољни. Било ми је као у сну. Срећна и задовољна оним што сам искусила.

Истицала се жеља да будем покорна Богу. Нисам ни слутила куда идем, јер још увек нисам спознала Истину.

Однос према исламу у том периоду живота, био ми је јако чудан, пун предрасуда. Нисам знала, али ни желела да га боље упознам. Имала сам властито виђење. Ислам ми је био као нека хиндуистичка религија. Питала сам се да ли муслимани уопште верују у Бога. Тако је текао мој усамљени живот. Напредовала сам у новом друштву. Читала сам много и сакупљала сам литературу. На

неки начин, била сам њихов мисионар. Борба за бољим условима живота није ми дозвољавала да останем у Криму.

Почела сам да тражим бољи посао. Једна ми је девојка предложила да одем у Шпанији. Након дугог размишљања, кренула сам илегално, преко Босне, тражећи неки нови свет „трбухом за крухом“.

Пут је био неизвестан и тежак. Стигли смо до Босне, а одатле је требало наставити кришом преко шума. Нисам пристала. Запитала сам се зашто да не останем у Босни када је тако фино. У њој сам се осећала природно и као код куће. Пријала ми је топлина народа, која је као и код нас, Руса.

Остала сам и заљубила се. Био је то још један разлог због ког се нисам вратила кући.

Почела сам се одомаћивати у Сарајеву. Нови живот, нови људи, али све некако приступачно и познато. Међутим, судбина ми није дозволила да се нађем у далекој Шпанији. Брзо сам савладала језик, нова правила и почела сам да радим и да се борим за живот.

Из Русије сам донела пун кофер књига религије Јеховиних сведока. Муж ми је муслиман и било му је чудно што сам ја у тој секти, али није пуно обраћао пажњу.

У то време, мој муж није био нарочито побожан. Често смо се расправљали око вере. Он не одустаје да је Ислам истина, а ја не дам да се напада моја тадашња визија. Конфликти су били јако заморни и чести, па смо одлучили да уђемо у озбиљну дискусију. Неко мора изаћи као победник. Религија је јако важна ствар у односима људи и не може се тек тако прећи преко туђег става, колико год да је љубав била јака. Љубав према религији је веома важна и јединствена.

Како ћемо пребродити новонасталу ситуацију? Не можемо да чекамо да одговор сам дође. Чак сам га звала на наша предавања у Сарајеву. Није хтео да долази, никако.

Идемо даље. Имамо Библију и купићемо Кур'ан. Морам му доказати да није у праву. Нисам волела ислам и Кур'ан. Самим тим сам имала више мотива да се борим против тога. Боже, каква сам то била!

Пре него што смо дошли до Кур'ана, код једних пријатеља сам наишла на фантастичну књигу „Тријумф Истине“. Надала сам се да ће то бити мој доказ против њега. Помислила сам да се у њој сигурно налазе поразе за ислам и његове заблуде. Никада не бих рекла да је пуна доказа против онога што сам проповедала.

Свако вече бисмо је читали. Почела сам све више да црвеним и саму себе да негирам. Убрзо сам почела да схватам да ово није књига која ће потврдити оно у шта верујем. Напротив, она ми је била доказ да наставим да истражујем.

Све те године сам била убеђена да сам срећна као Јеховин сведок. Међутим, касније сам схватила да нисам била у праву.

Ислам није оно чиме сам га сматрала. То није хиндуистичка религија у којој се верује у више богова, животиња. Напротив, схватам да је ислам нешто сасвим друго. Морам да идем до краја и морам да испитам да ли је он заиста Истина и да ли води Правоме путу.

На посао сам носила Кур'ан који сам купила. Запазила сам да се спомињу Исус, односно Иса,

Абрахам, односно Ибрахим, нека је на њих Божији мир, као и честита Мерјем (Марија). Мислила сам да је то потпуно другачија религија. Подвлачила сам битне делове у Кур'ану. Полако сам схватала истину. Једва сам чекала тренутак када ћу да имам времена за читање на послу. На половини читања племенитог Кур'ана, нешто је почело да се буди.

Једног дана сам видела муслиманке у радњи близу посла. Отворила сам врата и ушла тражећи одговоре. На зиду сам приметила нешто написано арапским словима. Шта је то, нису знале, али су ме упознале с једном сестром која је знала.

С њом сам се убрзо упознала и све је почело да се мења. Почели су сусрети с пуно људи, који су знали да објасне, да пренесу и да дочарају прави осећај лепоте ислама у срцу.

Била сам позвана на скуп, где је једна странкиња, Немица, требала да прими ислам. Понудили су јој да постави питања пре него што изговори Шехадет. Није их поставила. Све јој је, дакле, било јасно. Међутим, неко је стално дизао руку постављајући бујицу питања. То сам била ја.

Добивши одговоре и доказе, одлучила сам да станем уз нову муслиманку и примим ислам. Нико то није очекивао, па ни мој супруг. Ускоро су уследили текбири, откриће среће и сузе. Нови, свежи ваздух испунио ми је плућа. Остало је сувишно описати. Пронашла сам Истину.

Напредовање је почело. Трудила сам се да што више сазнам и да што више применим у животу. Абдест (обавезно верско прање пре обавезне молитве) сам у почетку узимала дуго, клањала сам по читав дан, желећи да испоштујем све одједном. Хиџаб је била једна од тих нових ствари. Када је једна сестра чула да сам се покрила, купила ми је адекватну одећу.

Наставила сам да поштујем наредбе нашег Створитеља. Надам се да ћу то радити и у будућности. Инша-Аллах!

У животу верника морају да се нижу искушења. Она нису препреке већ начин да нас Аллах очисти.

"Коме Аллах хоће featureнику добро, стави га на искушење." (хадис)

Данас живим градећи породицу и надам се да ће Аллах бити задовољан тиме. Од тога нема ништа лепше на дуњалуку (овом свету). Молим Узвишеног Аллаха да моја мајка прихвати Истину, којој је тако близу. Амин!

Желим да и даље напредујем, хоћу да будем што бољи пример својој деци. Молим Аллаха да нас све састави у Џеннету (Рају)!

Умму Талха

Једноставна прича

Сестра са сасвим обичном причом. Упознала сам је на невероватан начин.

Увек сам се питала зашто ме је ислам привлачио, а тако сам мало знала о њему. Осећала сам велику повезаност с њим, за разлику од моје околине. Присутна је била и велика љубав према муслиманима, која је, ето, постојала у мени без неког значајнијег разлога.

Моја прича изгледа једноставно. Осећаш, схватиш и поверујеш. Свака прича о новом, рађању је чудесна. То рађање доживела сам у исламу. Храбро и снажно, поверовала сам да је Бог само један.

Увек сам се молила само Богу. Знала сам да човек, био жив или мртав, не чује молитве. Боже, шта да радим? Ти знаш, Ти ме упути! Ти знаш како се осећам кад чујем мирни и дивни муслимански позив на молитву. Зашто? Дај ми одговор? Да ли је то оно што дуго тражим? Не разумем га, али осећам, осећам сласт!

Тражила сам литературу о исламу, али нисам успевала да је нађем. Корачајући улицама Београда, у једној књижари сам пронашла превод Кур'ана на енглеском језику. Намеравала сам га купити кад завршим факултет, јер бих тада имала времена да се у већој мери посветим читању. Невероватно, али мени знање о исламу долази другим путем. Бог има Своје путеве и начине Упуте. Хвала Му! Шта се заправо догодило?

Увели смо брзи интернет и сада немам изговор да не читам и сазнајем, о исламу. Тако упознајем једног брата муслимана. Пре него што сам га упознала, нисам ни знала да постоје муслимани који практикују веру, јер таквих муслимана у мом ближем окружењу нема. Он је убрзо почео да ми шаље књиге и да ми објашњава све што ми није било јасно. Требало је пуно стрпљења за тако нешто, јер су се питања низала једно за другим. Понекад је то трајало сатима, па бих овом приликом да се захвалим како њему тако и свим муслиманима који су ми помогли. Заиста, без помоћи и подршке коју ми је Аллах преко њих дао, никако не бих успела.

Када сам почела да упознајем ислам, схватила сам да је то Прави пут. Тада је све кроз шта сам

пролазила у животу добило неки смисао. Сазнала сам зашто сам скоро без икакавог знања волела и ценила ислам.

Почела су интернет познанства. То су људи чија лица и гласове нисам знала, али наша прича је била иста, а циљеви и тежње идентични. Нисам имала сумње по питању ислама. Наставила сам да упознајем што више људи. Онда сам решила да дођем у Сарајево. По први пут сам уживо чула езан и ушла у Аллахову кућу. Тада сам јавно изговорила Шехадет: Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху!

Хвала Ти, о Ти (Боже) Који упућујеш на Прави пут. Хвала Ти, Слављен нека си! Учврсти ме како би био задовољан мноме! Амин!

Мерјем

Вода

До пре две године нисам имала прилику да упознам ислам. То је било зато што у свету хришћанства, бар тамо где сам ја живела, вера није приоритетна ствар. Нису ме ни интересовале остале религије.

Била сам на првој години факултета у Источном Сарајеву. Тамо сам живела приватно с цимеркама, а пошто су оне биле из Републике Српске, одлазиле би често кући за викенд. Тако сам остајала сама у стану у којем је било веома тешко живети.

Једне ноћи сам спавала сама у соби и имала сам страшне кошмаре. Када сам се пробудила, нисам била сигурна да ли сањам или се то стварно дешава, јер се сан дешавао управо у тој соби. Погледала сам на сат, било је тачно три сата после поноћи. Само сам гледала испред себе, не померајући се од страха. У том тренутку сам мобилним телефоном покушавала да добијем мајку, као и неколико пријатеља. Морала сам их пробудити како би попричали са мном.

Занимљиво је да је средина из које потичем мешовита. Током средње школе, најближи су ми били муслимани. Додуше, никада нисмо правили разлику и никада нисмо ни причали о вери. Када сам те ноћи добила на телефон једног од њих и замолила га да остане што дуже на линији, нисам ни слутила да ће тај позив бити пресудан. Како у том тренутку, тако и у наредном периоду живота.

Испричала сам му сан, а он ми рече да се смирим и да ће одмах наћи лека за то. Прекиде се веза, а ја остадох укочена, у једном положају, као да ишчекујем да ми се сан обистини, ту, пред очима. У том тренутку се зачу звук поруке која је гласила: "Устани сад, оди окупај се, обуци чисту одећу, лези опет у кревет, па ми се јави." Када сам све то урадила, стигла је и друга порука у којој је била исписана Куранско поглавље „Ел-Фатиха“[9], онако како би

[9] Ел-Фатиха је прво поглавље у Кур'ану, састоји се од седам стихова, и овако у преводу значења гласи:

У име Аллаха (Бога), Милостивог, Самилосног
1. Тебе, Аллаха, Господара светова, хвалимо,
2. Милостивог, Самилосног,
3. Владара Дана судњег,
4. Теби се клањамо и од Тебе помоћ тражимо!
5. Упути нас на прави пут,

требало да се ишчита. Објашњено ми је како да је читам и да уз то подигнем руке к небу, као што муслимани раде.

Тада сам први пут подигла руке према Узвишеном Аллаху, иако тога можда нисам била свесна. Када сам изговорила прву реч, запитах се какав је ово језик. Била сам збуњена, али и упорна. Легла сам и до ујутру спавала без тегоба. Прво што сам помислила је: „Онај текст који сам синоћ упорно учила, помогао ми је.“

Почела сам да сањам џамију и њену унутрашњост. Овакви снови су се настављали, па сам једне ноћи сањала Кабу (први храм саграђен на Земљи ради обожавања Бога, налази се у Мекки) и једну жену која ме је, у свој оној гужви испред Кабе, потапшала по рамену и питала: „А када ћеш да се покријеш?“ И од тада, заинтригирало ме је све то, почела сам да истражујем, и читам о исламу, о начину живота муслимана и њиховој молитви. Одмах сам приметила да су муслимани једини покорни Богу. Сви

---

6. на пут оних којма си милост Своју даровао,
7. а не оних који су против себе срџбу изазвали, нити оних који су залутали!

остали мешају некога или нешто у својој преданости. Дакле, то није права преданост.

Правила сам разна поређења с хришћанством. Једно од њих које ме је највише навело да даље истражујем јесте да је ислам једина вера која јавно позива на намаз (молитву). С друге стране, црква има звона која не поручују ништа осим произведеног звука. Муслимани су јединствени. Сви исто уче и заједно падају на сеџду. Када уђеш у џамију изујеш се, станеш на мекан тепих, нема слика које скрећу мисли, усредсређен си на клањање (обављање молитве) за имамом (онај који предводи молитву).

Постала сам радозналија. Питала сам да ми неко објасни одређене појединости. Због чега се приликом црквених обреда дуго стоји на бетону? Због чега се њихови свеци љубе приликом приласка гробовима, а да се притом ниједног тренутка, док ту стојиш, не сетиш Господара? То су прве чињенице које су ме заинтригирале.

Наставила сам даље да читам о исламу и наишла на учење Кур'ана, тј. лечење рукјом (учењем Кур'ана и дова) . Када сам то одгледала, први пут се у мени нешто преломило, срце ми се отворило према исламу.

На почетку је све личило на једну малу нит у спознаји. Требало је још времена за схватање доказа. Како сам наилазила на ајете о науци и открићима, схватила сам да то људска рука није могла да напише. Један је Кур'ан, на једном језику за све, док Библија има више верзија и издања. Постоји Библија за одрасле, издање Библије за децу, а чак постоји Библија од Давида и 66 верзија које, кад се уче, не остављају никакав утицај.

Схватила сам да ислам има смисла и решила сам да наставим даље. Временом је све почело да се уклапа, на свако зашто имала сам одговарајуће зато. Ислам је једноставан и реалан. Потрага је трајала више од годину дана. Неке ствари су ми биле нејасне, јер сам одгајана у другачијој породици.

На крају, имала сам последњу недоумоицу везану за хришћанске свеце у црквама - због чега је Узвишени Аллах оставио та тела да остану неуништена и тако хришћане везао да још више верују, јер имају материјалан доказ? Једном приликом, док сам размишљала о томе, на телевизији је била научна емисија у којој су приказивали како су нашли фараона који је живео пре неколико хиљада година. Његово тело је остало готово нетакнуто.

Касније сам дознала да се тела такозваних светаца балзамују. То је отклонило сваку моју сумњу о исламу. Дошла сам до спознаје да је ислам једина вера и да без Шехадета моја љубав према исламу ништа не значи.

Желела сам да прихватим ислам одмах. Међутим, тада је настало једно велико разочарење, моја породица није муслиманска. Како сад одједном да им објаснити све то, имајући поред тога у виду да живимо у конзервативној средини у којој не постоји толико слободе у верском избору?

Дуго сам правила планове како да средим живот и спасем себе. Коначно сам се одлучила да примим ислам, а моја душа као да је већ била испуњена иманом. Није ме интересовало шта ће се десити сутра, јер сам већ знала да је будућност неизвесна и да ће бити онако како је Узвишени Аллах одредио. Знала сам и то да Он Своје робове не оставља у невољи.

Након две године, живот ми се значајно променио. Узвишени Аллах, ми је услишио дову и дао да живим са својим народом, међу муслиманима, у вери у којој сам се родила. Омогућио ми је да с поносом носим мараму и ширим ислам, кад год то

могу. Никада не бих оставила ислам и начин на који сада живим, јер сам осетила колико је Бог Милостив. Осетила сам то путем намаза и дове (молитве) и нашла сам спас.

Већ неко време живим у Санџаку у Србији. Нашла сам посао, наставила сам студије, уписавши упоредо још један факултет. Средина ме је јако лепо прихватила. Покушавам да се посветим колико год могу ибадету и највећи мир проналазим у намазу. Радим у оквиру ширења ислама, чиме се поносим. Јако мало времена имам за себе, али трудим се да у свему истрајем и наставим даље, с осмехом на лицу. Активна сам на пољу хумантираног рада. То ме додатно одушевљава. Брига о угроженима, сиромасима и невољницима испуњава ми срце, а сазнање да за то долази, инша-Аллах, велика награда, смирује ме и радује.

Односи с родитељима су прилично добри. Неки рођаци су ме потпуно одбацили, неки још увек нису. Имам само 22 године и морам себи да обезбедим егзистенцију, јер више немам финансијску подршку породице. Узвишени Аллах, даје опскрбу, па се и не бринем да ли ћу имати новца за живот. Аллаху мој, учини нас бољим и покорнијим! Упути моје

родитеље на Прави пут и спаси нас на ономе Страшноме дану, када ћемо једни од других бежати! Амин!

Нејра Р

Природни Пут

Далеко тамо, дошла је до кључа и отворила врата свог новог живота, пуног мира.

Будим се. Поново у истом граду. Туђина. Понекад тешка, понекад корисна. Добро дође човеку да размисли на миру о неким кључним стварима. Често се дешава да је самоћа баш оно што треба да се у тој медитацији ума открије или схвати шта се заиста жели и воли.

Синоћ готово ока нисам склопила. Морам му се јавити и објаснити му да ме пуно занима оно о чему упорно прича. Али, мора и он мене мало да саслуша. Није његова вера једина на овом свету. Мора саслушати и о хришћанству.

Јуче је опет настала расправа - да ли смо ми Божија деца или робови? Да ли Бог има сина или не? Да ли је Бог постао човек? Да ли је Исус Бог или... Морамо изнова дискутовати. Не могу овако. Осећам да је и превише убеђен у оно о чему прича. Знам, има

више знања од мене. Ипак, мора ме саслушати, јавићу му се.

Осећао се свежи зрак у мом новом граду. Чекала сам га да дође. По обичају, одлучно и журно ето њега. Нисмо одмах почињали исти разговор, док је у мени нестрпљење да он започне било велико.

И опет. Ислам је једини Прави пут. Бог је савршен и не може имати жену, дете, ортака или другог Бога осим. Њега. Исус је Божији посланик. Мухаммед, мир над њим, је најављен у Библији. Докази које пружа. Пракса у његовом животу. Да ли је ово шанса за неки нови почетак?

Добро, отворићу Библију. Не могу да верујем да у њој нешто о томе пише. Наћи долазак Мухаммеда, мир над њим. Има ли га наведеног? Куда све ово води? Не желим да изађем као победник из ове приче. Не желим да докажем да сам у праву, а можда ипак нисам. Желим да изађем као победник за себе и за своју будућност. Хоћу да верујем исправно.

Историја о мом додиру са исламом слична је већини оних који су се вратили Истини. У близини Београда текао је мој стари живот. Немајући реалне

доказе да осећам било шта, презирала сам ислам и све муслимане. Узвишени Бог нека ми опрости.

Моји родитељи су веровали да постоји Бог, али нису практиковали веру. Знамо како је било за време Тита. Моја бака је била веома побожна, па нас је учила да се молимо онако како је знала. Сестра и ја смо од ње научиле да се молимо као православци. Васпитање у кући је било добро. Међутим, у нашој породици се под „добрим васпитањем“ подразумевало да је у реду кад одрастеш да изађеш у диско и да имаш дечка.

Веровала сам у Бога и молила се свакодневно на свој начин. Чак сам размишљала о томе да се замонашим, јер сам мислила да је решење у томе. Ипак, схватила сам да није имало смисла да одем далеко и да прекинем односе с породицом и пријатељима. Мишљења сам, пошто имам само мајку, отац ми је погинуо у рату, да бих требала да останем и да јој помогнем. Читала сам о томе у Библији, да су боље руке које помажу него које само моле. Непрестано сам молила Бога да ми покаже Прави пут. Са својих двадесетак година, почела сам више да се занимам за веру, јер ми је све постајало бесмислено.

Морала сам да нађем неки смисао, па сам се

посветила читању Библије. Без обзира што много ствари није имало смисла, ставове сам заступала бранећи постојање Бога и скроман живот. Била сам свесна да није добро излазити у дискотеке, а ни слушати музику. Као девојчици, Лепа Брена ми је била идол. Међутим тешко је живети у средини у којој је све то у реду. Нажалост, има људи који оду у цркву да се причесте у мајицама на бретеле, па кад изађу, обуку миниће и одлазе журно у диско с момцима.

Тада сам дошла до фазе отуђења од људи, јер нисам налазила заједнички језик ни са ким. То је мојој мајци веома тешко пало, јер је хтела да будем као и све остале девојке. Вратићу се на почетак приче. Мисли лутају. Пролазе дани.

У примерку Библије, пронашала сам један коментар који наводи долазак Мухаммеда, мир над њим. Почела сам да дрхтим од страха. Није писало његово име, али је било очигледно да је то он. Почиње дуго истраживање и постављање питања. Много ствари нисам разумела. По природи сам скептична, бојала сам се да то није нека варка, те сам стално молила Узвишеног Аллаха, да ми опрости ако се варам. Боже, само да ми покажеш Прави пут.

Престаћу да се крстим ноћу кад се молим, јер бојим се да грешим ако је лаж прича о сину и светом духу.

Ево већ дуго истражујем ислам преко интернета. И без изреченог Шехадета, осећам се као муслиманка. Читала сам причу Есме из Србије која ме је дирнула у срце. Маша-Аллах. Слушала сам о њој и плакала. Она у Србији има заиста снажну веру и храброст чим је јавно прихватила ислам, а ја у великој демократији још увек чекам, не знам ни ја шта. Сутра је велики дан за муслимане. Арефат[10]. Док они уче и плачу бојећи се свога Господара и надајући се Његовој милости, ја осећам сласт дове и поста на тај свети дан.

Окупала сам се. Скинула оно што ми је био терет. Морам обзнанити свој ислам. Данас постим и понављам речи истине с којима ћу, надам се напустити овај пролазни свет. Ешхеду ен ла илахе

[10] Арефат је висораван која се налази 22 км југоисточно од Часне Кабе. То је место где се скупе сви ходочасници за време Хаџџа, како би величали и славили Бога и тражили опрост за своје грехе. Боравак на овом месту је темељни део ходочашћа. Сви мушкарци су у једној-истој одећи, и богати и сиромашни у белим прекривачима. Дан симболично указује на Судњи дан, дан када ће људи бити окупљени ради обрачуна њихових дела.

иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху. Молим Узвишеног Бога да ме упути и учврсти у вери. Надам се да ће особа која је била себеб (узрок) моје упуте бити на високом положају на Оном свету. Молим Узвишеног Аллаха за то. Наша последња дова је Хвала Аллаху, Господару свих светова.

Зејнеб

Још једна обична прича

-Ес-селаму алејкум, драга сестро. Могу ли ти поставити неколико питања?

-Наравно, биће ми задовољство!

-Какав је био твој поглед на ислам и муслимане раније?

-Ух, па не могу рећи леп. Нека ми Узвишени Бог опрости, али била сам под великим утицајем медија који га представљају сувише субјективно и нереално. Сматрала сам да су у исламу жене деградиране, а људи терористи.

-Кажи ми, какав је био твој први сусрет са исламом?

-Било је то, отприлике, пре две године. Хвала Узвишеном Аллаху упознала сам једног младића муслимана. Тада сам веровала у Бога, ишла у цркву и молила се. У почетку смо уопштено причали о вери. Очигледно, бранила сам своје ставове и виђења, а он своје. Временом сам почела да увиђам колико уствари мало знам. Он је имао одговор на свако питање. Када

смо причали о Исусу, десила се прекретница да схватим Истину. Као што знамо, хришћани верују да је Исус био син Божији, а он ми је објаснио да то није истина, после чега сам, некако одмах схватила да је у праву.

После сам изгубила контакт с тим младићем, али мисао о Исламу је остала у мени. Хтела сам више да сазнам, да откријем или да се информишем. Зато сам користила интернет. Што сам више читала, то ме је више привлачило. Неке ствари су постајале јасније. Схватила сам смисао свога постојања, другачије сам гледала на свет око нас.

Пролазило је време. Живот је наставио даље, али у мени је била празнина. Одлучила сам да поново тражим испуњење живота. Искрено, не знам шта ми је било. Једног дана сам опет почела да тражим информације. Жеља је почела да преовладава и хвала Узвишеном Богу наишла сам на сајт www.муслиманка.нет. Ушла сам на њихов форум не очекујући пуно, јер до тада нико није имао времена за мене. Оставила сам поруку сестрама да желим да пређем у ислам, али не знам како. Питала сам да ли нека од њих може да ми помогне. Сутрадан сам се

изненадила, дочекале су ме широм отворених руку, пуне разумевања, савета и помоћи.

Рекле су шта треба да радим везано за изговарање шехадета и давале ми корисне информације. Посебно ми је помогла једна сестра за коју ми је Узвишени Аллах омогућио да је заволим пуно.

Била је уз мене на сваком кораку. Послала ми је књиге, превод Кур'ана и још неке друге ствари потребне за клањање. Бодрила ме како на самом почетку тако и сада. Послала ми је џилбаб (женска одећа слична дугој хаљини), мараму и сеџаду да имам за клањање. Мој тадашњи стил облачења није одговарао, тако да сам морала да променим гардеробу. Шехадет сам изговорила насамо, мада ћу ускоро, инша-Аллах, и пред сведоцима. Изговарам га у току молитве, што је потврда Истине коју носим.

Моји најближи још не знају. Не проналазим речи, али рећи ћу им то. Моја сестра од тетке је сазнала и не жели да прича са мном, такође и неки пријатељи. Такву реакцију сам донекле и очекивала. Најближи ће у почетку бити скептични, али временом ће се навићи, јер ме пуно воле и желе да будем

срећна. Наравно, ни ту није крај. Још је велика борба преда мном, јер моји још не знају.

Пре пар вечери сам се насмејала када сам клањала јацију. Спуштам се на сеџду, а син стао поред мене понавља све што ја радим. Аллаху екбер! Тако ми је било драго. То је подстицај да наставим Пут. Знам да већина људи живи у заблуди и види ислам као нешто лоше и страшно. Ето, и моји пријатељи. Колико год да им причам, они то не схватају. Најгоре што чујем и што углавном већина говори јесте да ми је испран мозак. Али, Узвишени Бог је на мојој страни, тако да ме те речи не повређују.

-Највише те је привукла Једноћа Створитеља, је ли тако?

-Па, јесте. Моја унутрашња борба је нешто, што не бих могла да опишем. Постоје многобројни докази који су ми отворили срце. Што више учим и читам то ми је вера јача и стабилнија.

-Имаш ли још увек предрасуда о исламу?

-Не! Дошла сам до закључка да ислам веома поштује жену, то је, дакле, вера о љубави и миру.

-Порука за крај.

-Хвала Узвишеном Богу што нас је почастио искреном вером. Да нам Аллах Узвишени помогне и да наше приче покажу право лице ове вере! Амин!

Сара

Мање познате речи

абдест - верско прање одређених делова тела пре ступања у намаз

ајет- Кур'анска реченица; знак

акида - исламско веровање

акшам - ноћни намаз, наступа кад Сунце зађе па док се с неба не изгуби његово црвенило

асхаби - Пoслаников другови, следбеници

берекет - благослов, благодат, небески дар.; благостање - срећа

даијка - исламска мисионарка

да'ва - позивање у ислам

џемат - скупина; подручје једне џамије; заједничко обављање намаза

Џеннет - Рај

џилбаб - женска одећа слична дугој хаљини

џини - духовна бића створена од ватре могу да буду добри и зли

дуњалук - овај свет

Елхамдулиллах - хвала Аллаху

езан - обзнана и позив на заједничко обављање намаза

фарз - облигатна првостепена дужност

фитра - урођена природа код сваког човека

галабија - мушка непрозирна одећа попут хаљине, носи се у арапским земљама

хаир - добро

хаџџ - ходочашће у Мекки, у одређеном периоду

хасанати - добра дела

хиџаб -женска одећа која покрива читаво тело, осим руку и лица

Хиџра -селидба Посланика, 622. год, са првим муслиманима из Мекке у Медину, означава почетак хиџретског календара. Хиџра се чини из немуслиманске заједнице, средине

ибадет - свако дозвољено дело учињено ради Божијег, слављен нека је Он, задовољства

имам - вођа, старешина, предводник клањача у џамији или заједничкој молитви

иман - веровање

ифтар - вечерњи оброк након завршетка поста током дана

Каба - кибла, Часни храм у Мекки, страна према којој се муслимани окрећу у намазу

мелек - духовно биће које је у покорности Узвишеном Створитељу

му'мин - искрени, исправни верник

Мусхаф - Кур'ан

намаз - молитва код муслимана

нијјет- намера, накана, наум

пејгамбер- посланик на турском језику

рамазан - свети месец поста код муслимана

рукја - учење тачно одређених ајета из Кур'ана некој особи која је омађијана

сабах - јутарњи намаз, наступа од појаве зоре и траје до изласка Сунца

сафф - ред клањача постројених у намазу

Сахихул-Бухари - збирка веродостојних хадиса (казивања посланика Мухаммеда, мир над њим)

салават - блавослов, милост: на пример: изговарање речи: Саллаллаху алејхи ве селлем/Нека је Божији благослов и мир над њим)

сеџада - простирка на којој се клања, обавља молитва

сеџда - део намаза, када се лицем, челом ножним, прстима, коленима и длановима спушта на земљу

сихр – магија, враџбина.

сихирбаз - онај који прави сихр

субхана-Аллах - Слављен нека је Бог

суннет - пракса Мухаммеда, мир над њим. Све оно што је говорио, што је радио или што је ћутњом одобрио.

сура - Кур'анско поглавље

Шехадет - очитовање, сведочење, изговарање речи: Ешхеду ен ла илахе иллаллах wе ешхеду енне Мухаммеден абдуху wе ресулуху/Сведочим да нема другог бога осим Аллаха (једног Бога) и да је Мухаммед Његов роб и Његов посланик

шеријат - Исламски верозакон

уммет-присталице, следбеници Мухаммеда, мир над њим

зекат - обавезно издвајање из иметка богаташа